

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1712

Dubium IV. Quid sit reservatio casuum, & quis habeat potestatem reservandi & absolvendi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42433

tunc donare Titio aliquid, sub conditione, si sequente anno crescat, ita ut purificatâ conditione absque novo consensu meo donatio illa transeat in absolutam. Hæc disputata sint in utramque partem, nam totum pendet à mente & voluntate Sanctissimi tales facultates concedentis: cum autem in multis agatur de valore Sacramentorum, meritò debent Ordinarii à S. Sede petere declarationem, ne Sacramenta exponantur periculo nullitatis.

1599.

DUBIUM IV.

Quid sit reservatio casuum, & quis habeat potestatem reservandi & absolvendi ab iis.

» **R** Esp. I. Reservatio hæc est negatio jurisdictionis circa aliquod peccatum. Ac certum est in Ecclesia potestatem esse, quædam peccata reservandi, à quibus inferiores Confessarii non possint absolvere, ut sic subditè meliùs dirigantur & absterreantur à peccatis, quorum difficilem remissionem vident: quamquam, nisi graves causæ sint, non debeat quis vis. neque qui potest, quidvis facillè reservare, neque difficulter veniam dare absolvendi à reservatis, ne alioqui cedat in destructionem, quod debebat in ædificationem. Porro et si quis ordinarius potestatem habet reservandi, in Parochis tamen consuetudo eam abrogavit. *vid Suar. d. 30. f. 5. Lug. d. 15. f. 6. §. 3. Unde resolves.*

» I. Cum non sit obligatio confitendi venialia, ea frustra reservantur (et si fortassè possint saltem à Papa,) ideoque sola mortalia, eaque non

non nisi externa, graviora, opere consummata. 22
 ra, prudenter reservantur: Unde Clemens VIII. 23
 statuit, ut Prælati religionum, si quidem ve- 24
 lint, undecim tantum casus reservare possint, 25
 nec plures sine consensu Capituli generalis 26
 pro tota religione, vel Capituli provincialis 27
 pro Provincia: Quod tamen de culpa tantum 28
 & non censuris intelligendum est, potest enim 29
 Prælati aliquid præcipere sub excommuni- 30
 catione sibi reservata. Casus autem Clementis 31
 sunt sequentes. 32

1. Apostasia à religione, etiam retento ha- 33
 bitu. 2. Nocturna ac furtiva è Monasterio e- 34
 gressio. 3. Veneficia, incantationes & sortile- 35
 gia. 4. Proprietas contra votum paupertatis, 36
 quæ sit peccatum mortale. 5. Furtum mortale 37
 de rebus monasterii. 6. Lapsus carnis volun- 38
 tarius, opere consummatus. 7. Juramentum 39
 falsum in Judicio legitimo. 8. Procuratio, 40
 consilium vel auxilium, ad abortum foetus a- 41
 nimati, etiam effectu non secuto. 9. Occisio vel 42
 vulneratio, seu gravis percussio cujuscunque 43
 personæ. 10. Falsificatio manûs, vel sigilli offi- 44
 cialium monasterii. 11. Malitiosum impedi- 45
 mentum, retardatio aut apertio literarum à 46
 superioribus ad inferiores, vel contra. 47

II. Is, qui confitetur reservatum, mitten- 48
 dus est ad superiorem, (suadebit tamen cha- 49
 ritas, imò aliquando coget, ut ipse Confessa- 50
 rius, tacitâ personâ & casu, à superiore veniam 51
 petat absolvendi.) Quòd si superior adiri 52
 non possit, & sit causa urgens, v. g. timor in 53
 famiæ vel scandali ex omissione confessionis 54
 vel communionis, tunc potest inferior absol- 55
 vere à reservatis, cum onere, ut pœnitens se 56

„postea superiori sistat : Quod etiam verum est
 „quamvis casus censuram reservatam annexam
 „habeat : Porro eo casu peccata non reservata
 „tantum confiteri, sufficere putant probabiliter
 „Sotus, Corduba. & Gab. Anton. Palaus, Dian. tom.
 „2. t. 4. R. 104. & Lug. d. 14. de Euch. num. 86. no
 „improbat : S. Thom. tamen Suar. & alii com. de
 „cent omnia esse confitenda, quod tutius est.
 „ III. Si superior injuste neget facultatem ab
 „solvendi a reservato, posse ab alio Confessario
 „rio, etiam directe absolvi, affirmant Henr.
 „Dia. p. 2. t. 4. R. 29. esse probabile : Sed recte
 „negat. Lay. l. 3. tr. 9. cap. 13. Lug. d. 20. à n. 23.
 „ IV. Peccant superiores 1. Si sine justa causa
 „difficiles se præbeant in concedendis licentia
 „pro absolutione reservatorum, Quint. t. 3. s. 13.
 „13. ex Fag. Kon. & alii 10. Et si ex negatione
 „meatur grave subditi detrimentum, peccant
 „contra charitatem & justitiam, Lugo, Dia. p.
 „t. 6. R. 56.
 „ V. Si Superior Confessario Regularium
 „hoc deputato neget facultatem absolvendi
 „Confessarius autem judicet debere concedere
 „potest is pro ista vice absolvere, Avers. cap. 1.
 „sec. 5. Lug. s. 4. referens sic declarasse Clementem
 „VIII. haberique in quarto tomo Bullarum
 „Bulla 26. Urbani VIII. & Quint. s. 11. dicens non
 „esse dubium ea de re : additque ex aliis 7. pro
 „babile esse, idem posse, si vero Religioso, p
 „docto & prudenti (licet non ex designatis
 „de facto) neget, Dia. part. 3. t. 2. R. 126. p. 6. t. 6.
 „56. & part. 9. t. 3. R. 15. ex Pellizario (qui videtur
 „idem esse, si poenitens ipse petat) & aliis. Im
 „Quint. loc. cit. censet probabile, quod idem fieri
 „possit, si superior adiri nequeat, & urgeat tem

pus celebrationis vel communionis, v. g. quia²²
 sine nota non potest abstinere, cum alii omnes²²
 communicent. *Ibid.* ex *Trull.* & *aliis 6. Dian. p.*²²
3. t. 2. R. 26. ²²

VI. Nihilominus certum est, posse aliquan-²²
 do Superiorem justis de causis negare faculta-²²
 tem, & cogere subditum, ut ad se veniat *Lug.*²²
l. c. Nam si ex casu reservato grave scandalum²²
 vel damnum communitatis timeatur, potest²²
 Superior negare absolutionem, donec pœni-²²
 tens per se vel Confessarium Superiori det suf-²²
 ficientem notitiam ad illud evitandum, aliàs²²
 non est satis tutus, nec dispositus ad absolu-²²
 tionem: Quare si Confessarius eo casu urgeat²²
 absolutionem, debet is attendere, ut pœni-²²
 tens obligationi suæ satisfaciatur in adhibendo²²
 remedio communi malo vel damno, si sit ejus²²
 periculum, quia nisi hoc faciat, non potest ab-²²
 solvi, non ex defectu Jurisdictionis, sed quia²²
 non est dispositus: Ad hoc tamen requiritur,²²
 ut & obligatio pœnitentis certa sit, & alia re-²²
 media adhiberi non possint. *Suar. to. 4. de vel. l.*²²
8. c. 5. n. 10. ²²

VII. Peregrinus, quoad reservationem, judi-²²
 candus est juxta dioecesim, in qua versatur, in²²
 qua, quæ reservata sint, discant Pastores ex A-²²
 gendis, aut consuetudine: ²²

VIII. Superior auditis solis reservatis potest²²
 ab aliis absolvere, & reliqua inferiori com-²²
 mittere, ex causa urgente; qualis tamen non²²
 est multitudo negotiorum, ut docet *Suar. Fer.*²²
nand. & Fill. sed alia gravior; tum quia etiam²²
 occupatissimus potest dare facultatē adeundi²²
 alterum, cum onere postea comparendi, tum²²
 quia integritas confessionis est de jure divino.²²

IX. Qui à superiore absolutus est à reserva-
tis, potest ab iisdem postea absolvi à quovis
quia non sunt amplius materia necessari-
Confessionis.

X. Qui bonâ fide confitetur, nesciens suum
casum esse reservatum, vel Sacerdotem car-
re potestate circa illum, validè quidem abso-
lvetur, cum onere tamen comparendi, *Præp. S.*
militer si Confessarius probabiliter credit non
esse reservatum (esto revera sit) valet abso-
lutio. *Less. Dian. p. 9. t. 9. R. 29.*

XI. Qui confitens habenti potestatem ordi-
nariam delegatamve in reservata, oblitus
inculpabiliter reservatum, potest illud postea
confiteri etiam inferiori, & absolvi. Quod et-
iam valet (saltem si prior habuerit potestatem
ordinariam) etiamsi prior absolutio ob
dispositionem, vel alium defectum pœnitent-
is invalida fuisset. Ratio, quia intendit abso-
lvere quantum potuit, ergo saltem sustulit
reservationem, quod fieri potuit absque Sacra-
mento. *vid. Præp. in 3 p. 9. d. 4. nu. 24. Mat-
tom. 3. d. 30 s. 3. Dian. p. 4 t. 4. R. 124.*

Resp. II. A reservatis absolvere potest.
Ipsè reservans. 2. Ejus in spirituali jurisdic-
tione superior. 3. Cui ipse delegavit. 4. Sacerdos
inferior, quando superior adiri non potest.
Episcopus à reservatis Papæ absolvere potest. Episcopus
supra eos, qui Romam ire non possunt.

Resp. III. Extra periculum mortis, (de quo
v. dicta *dubio superiori*) nullus inferior per
& directè absolvere potest, nisi ex jure vel per
privilegio concedatur.

Dicitur I. *Per se*: quia de indirecta, & per
accidens, colligitur ex dictis.

Dicitur II. *Nisi &c.* quia in casibus Papali-
bus absolvere potest Episcopus, per se vel Vi-
carium quando sunt occulti, ut docet *Nav. c. 20*
27. Unde resol.

Mendicantes ex vi juris communis non pos-
sunt absolvere à reservatis Episcopo, quia ut
sic non habent potestatem majorem Paro-
chis, & privilegium, quod circa hoc habue-
runt, sublatum est decreto Urbani VIII. Anno
1628. Excipit tamen *Avers. cum Dia. part. 8. t. 7. R. 71.* Eos casus, qui Episcopis à jure tantum
reservantur. Imò *Quint. tom. 1. t. 3. f. 14* affirmat,
Regulares adhuc posse absolvere, sicut ante
decretum, eò quòd hoc in Provinciis non sit
promulgatum, quod *Dia. p. 9. t. 6. R. 51.* non au-
det probare, nisi ad Episcopum non pateat
recursus; tunc enim ab ipsi reservatis posse ab-
solvere, sicut possent à Papæ reservatis, *Gran. Dia. p. 5. t. 14. R. 58. v. etiam Præp. q. 19 d. 1.*

Resp IV. Si Confessarius dubitet, an pœ-
nitens lapsus sit in mortale reservatum, si-
quidem dubium sit positivum, potest (se-
quendo opinionem probabilem, & judicando
probabiliter non esse reservatum) absolvere.
Si verò dubium sit negativum, posse absolve-
re negant aliqui, ut *Arm. Cord. &c.* Probabi-
lius affirmant *Suar. Fill. Henr. Hurt. Bon. Lug. d. 20. à n. 17.*

A D D E N D A.

Quæst. 227. *Quid præterea sit notandum circa 1600.*
potestatem reservandi peccata. R. Hoc tantum,
quòd illi omnes possint reservare, qui habent
potestatem ordinariam conferendi jurisdictio-

M m m 3

nem,

nem, possunt enim illam delegare aliis vel plenè vel restrictè tantùm, *Dicast. d. 11. n. 4.* Unde posset etiam Parochus reservare respectu illius, cui à Parocho debet delegari jurisdiction, *Mai. Vasq. Dicast. contra Suar. Busenb. & alios.*

1601. Q. 228. Quotuplex sit & quomodo fieri possit reservatio. R. §. 1. Reservatio potissimùm est duplex, pœnalis & medicinalis. Pœnalis est, quæ fit in odium & pœnam alicujus peccati. Medicinalis, quæ fit propter bonum fidelium, vel ob rectam gubernationem alicujus communitatis.

1602. §. 2. Putat *Gobat. t. 7. n. 260.* tum esse pœnalem, si habeat censuram annexam; medicinalem, si non habeat censuram annexam: *Castrop. t. 2. d. 1. p. 17. n. 8.* vocat pœnalem, per quam delictum ipsum specialiter prohibetur vel punitur; medicinalem, per quam delictum non specialiter prohibetur vel punitur, sed tantùm simpliciter reservatur: Hoc videtur certum, si reservatio supponat delictum & addatur ex suppositione illius commissi, tum esse pœnalem; è contrà tum esse medicinalem, si non supponat delictum, sed ponatur velut medicina præservativa, ne delictum fiat vel repetatur, & ideo videtur dicendum, quòd reservationes omnes, quæ de facto dantur, sint simul medicinales.

1603. §. 3. Reservatio fieri potest vel directè vel indirectè: Directè fit, cùm quis jurisdictionem Confessarii, quam restringit, habet sibi subordinatam, uti Episcopus Parochi sibi subjecti, quam ideo directè potest ab eo auferre, suspendere, restringere. Indirectè fit, cùm quis jurisdictionem Confessarii non habet sibi subordinatam,

natam, eò quòd hic non sit ejus subditus, suum tamen subditum eidem subjicit quoad aliqua tantùm peccata & non quoad omnia, in hoc enim casu subditus hujus Episcopi non subjicitur isti Confessario quoad illa peccata, quæ sibi reservat iste Episcopus, adeoque hic Confessarius non potest ab iis absolvere, cùm careat jurisdictione in pœnitentem, respectu istorum peccatorum.

Q. 229. *Quenam peccata reservari possint, vel de facto reserventur.* R. §. 1. Reservari possunt atrociora quædam & graviora delicta, uti habet *Trid. sess. 14. De pœn. c. 7.* Possent etiam reservari venialia, quia licet multis aliis modis deleri possint, tamen secundùm dicta n. 1549. per Sacramentum pœnitentiæ remitti non possunt, nisi ex vi jurisdictionis dependentis ab Ecclesia, quæ posset eam negare vel limitare, *Suar. Cón. Fill. Lugo, Dicast. d. 11. n. 26. Aversa q. 17. s. 2. contra Vasq.* Multò magis reservari possent mortalia negativè dubia, quia secundùm dicta à n. 606. est obligatio confitendi illa: de facto tamen non solent reservari nisi certò mortalia, & reservatio, cùm sit odiosa secundùm dicenda n. 1684. strictè est interpretanda nec extendenda ad casum dubium, *Suar. Hurt. Lugo d. 20. n. 18. Dicast. à n. 88. Aversa suprà. Nec obstat, quòd Clemens VIII. 9. Jan. 1601. prohibuerit absolutionem à casibus etiam dubiè contentis in Bulla cœnæ, nam 29. Nov. 1602. in alio Decreto de re eadem omisit illa duo adverbia, clarè & dubiè, adeoque videtur revocasse prius Decretum *Viva ad 3. prop. Alex. VII. n. 9. Pelliz. apud Dianam p. 10. t. 14. R. 8. Sanch. tamen in Decal. l. 1. 6. 10. n. 74. putat peccatum in dubio reservari,**

si pro eo sit præsumptio fori externi, quia ex hoc videtur esse possessio pro certitudine delicti sed alii, saltem in ordine ad forum internum hanc limitationem non addunt. Quid autem dicendum sit, si, quando peccatum dubium est absolvatur, & postea superveniat certitudo, dicitur n. 1693.

1605. §. 2. Quamvis nunc non reserventur peccata, nisi in aliquem actum externum prodeant, ideoque possit quivis approbatus absolvere, v. g. ab hæresi merè interna, tamen reservantur peccata merè interna, uti reservantur Papæ vota aliqua merè interna, v. g. castitatis, quamvis enim Ecclesia non iudicet de merè internis, tamen secundum dicta n. 1549. jurisdictio ad absolvenda etiam merè interna concedi debet ab Ecclesia, quæ negare posset vel limitare, *Suar. Vasq. Sanch. Aversa, Lug. Dicast. n. 21. Chapeav. p. 1. c. 6. Mendo d. 1. q. 4.* Quando autem peccatum internum dicatur prodire in actum externum, dicitur à n. 1649.

1606. §. 3. Peccata etiam occulta, reservantur, ut constabit ex dicendis n. 1609. & 1627. Quid autem hic dicatur occultum, publicum, notorium deducitur ad forum contentiosum dicam à n. 1656. Quod si alicubi reservetur peccatum tantum publicum, & detur illius absolutio, quando adhuc est occultum, postea autem fiat publicum, quid tum fit faciendum, dicitur n. 1694.

1607. Q. 230. An incurrat reservationem, qui ignorat illam esse peccato suo annexam. R. §. 1. Si reservatio esset purè pœnalis, negant incurri *Sanch. Di. Matr. l. 9. d. 32. n. 18. Castrop. t. 2. d. 1. p. 17. num. 1. Stoz l. 2. n. 59. & alii, quod Lugo d. 20. n. 11. Col.*

e. 7. n. 360. *Diana* p. 10. r. 14. R. 8. vocant probabile, cum quia talis pœna videtur imponi contemptoribus legis aut contumacibus, quales non sunt, qui ignorant legem vel pœnam annexam, cum etiam quia si lex vel pœna sit invincibiliter ignorata, non videtur voluntariè transgressus talem legem, prout pœnalis est, cum de ea non cogitaverit, ergo nec erit talem pœnam promeritus, quæ ordinariè non est debita tali peccato, sed per accidens est annexa. Hæc sententia procedit ex suppositione, quod detur reservatio purè pœnalis, quod n. 1602. negavi Tamen,

§. 2. Quamvis reservatio non sit purè pœnalis sed simul medicinalis adhuc putant aliqui non incurri ab ignorante, quod *Quintanadv. Diana, Burgh.* cent. 3. casu 31. vocant probabile, quia semper videtur esse pœna extraordinaria: Sed absolutè tenendum est cum communissima, incurri quod clarum esse & in praxi notum dicit *Aversa* q. 17. f. 1. putantque *Hurt.* & alii oppositum esse improbabile, quia per talem reservationem, quæ potiùs est medicina quàm pœna, absolutè & antecedenter tollitur jurisdictionis à Confessario, propter bonum commune.

Q. 231. Quid addendum sit circa casus reservados 1609. *Papæ*, præsertim per *Bullam cœnæ*. R. seqq. §. 1. Quamvis nulli casus reserventur *Papæ*, nisi sint mortales & in actum externum prodeant, ut dictum est à num. 1604. tamen reservantur, quamvis sint planè occulti, ut patet ex his propositionibus ab *Alex. VII.* damnatis: Tertia Sententia asserens *Bullam cœnæ* solum prohibere absolutionem hæresis & aliorum criminum, quando publica sunt, & id non derogare facultati Tridentini,

vide *Sover*
p. 3. l. 6. n. 735.

in qua de occultis criminibus sermo est, visa & tolerata est. Quarta. Prælati regulares possunt in foro conscientie absolvere quoscumque sæculares ab hæresi occulta & ab excommunicatione propter eam incursum. Et doctrinam his damnatis propositionibus contrariam optimè firmat *Du Bois* super illas propositiones, qui videri potest.

1610. §. 2. Casus extra Bullam cœnæ reservati Papæ sunt plurimi, & quotidie fiunt plures per speciales Constitutiones, quæ etiam his temporibus emanant: v. g. nunc reservatur Papæ excommunicatio lata in illos, qui propositionem aliquam ex damnatis ab *Alex. VII. Innoc. XI. Alex. VIII.* docuerint, defenderint vel de tractaverint, nisi forsan oppugnando. Antiquior casus fusè enumerat *Filliu. tr. 15. Breviùs Chapeau. De cas. reserv. p. 1. c. 5. q. 1. Brevissimè pleurosq. Busenb. l. 7. c. 2. d. 4. a. 3. De violenta manuum injectione in Clericum plura habet *Busenb. ibidem*, ubi etiam aliqua addam. De simonia dixi l. 3. p. 1. à n. 214. 220. De duello, & ad illud quoquo modo, etiam solo aspectu concurrentibus, dixi ibidem à n. 843. 847. De negligentibus denunciationem hominis suspecti de hæresi, vel Sacerdotis occasione confessionum sollicitantis ad turpia, dixi l. 2. n. 215. 216.*

1611. §. 3. A casibus Papæ reservatis extra Bullam cœnæ absolvere possunt Confessarii Societatis JESU, secundùm dicta n. 1582. Quid possint alii Regulares, peti debet ex illorum privilegiis.

1612. §. 4. Bulla cœnæ est Decretum, quod Papa omni anno die cœnæ Domini, sive Jovis sancto renovat, per quod fert censuras & reservationem in quædam crimina. Auctor Bullæ cœnæ

igno

ignoratur; cœpit autem ferri à tempore *Martini V.* anno 1420. Et declaravit *Pius V.* antiquam durare usque ad promulgationem novæ. Bullam cœnæ dabo ad longum l. 7. n. 1. Hic notabo aliqua circa præcipuos casus in Bullæ cœnæ contentos.

§. 5. Reservatur in ea, hæresis formalis tantum, per quam quis cum pertinacia tuetur errorem agnitum; unde ab illis, qui non habent specialem facultatem, absolvi possunt hæretici materiales, quales dari etiam in Germania, dixi l. 2. n. 94. quamvis fortè per neglectum inquirendi aut alio modo peccarint mortaliter non admittendo fidem, talis enim casus, licet sit peccatum mortale contra fidem, tamen non est verè casus Bullæ, cum non sit hæresis formalis. Et idem est de eo, qui absque errore interno negat fidem, quamvis enim peccet contra fidem & pro foro externo præsumatur esse hæreticus, tamen pro foro conscientie non incurrit pœnas nec reservationem hæresi impositam, communis cum *Viva* ad prop. 3. *Alex. VII.* & De Jubil. q. 11. a. 1. n. 7. Au autem manifestans suum dubium in fide, incurrat, dicitur num. 1651.

§. 6. Casus omnes reservati Papæ habent annexam excommunicationem, & propter hanc reservantur, *Sansh.* in Decal. l. 2. c. 8. n. 3. c. 11. n. 1. *Chapeav.* c. 4. *Aversa* q. 17. l. 2. *Castrop.* tr. 4. d. 4. p. 3. *Gob.* t. 7. n. 360. *Viva* De Jubil. q. 11. a. 1. Quod certum videtur de casibus Bullæ cœnæ, nam initio semper ponitur, *Excommunicamus* &c. & tum in fine Bullæ additur, quòd absolutio à prædictis sententiis, nempe excommunicationis, reservetur soli Pontifici, ergo reservan-

tur propter illam censuram : hinc si peccatum non sciverit censuram esse annexam, aut de illa non cogitarit, quando peccabat, non incurrit censuram, ergo nec reservationem, à talibus enim pœnis excusat ignorantia & inadvertentia, uti dixi l. 1. à n. 767. & præter ibi citatos docent *Aversa* l. 1. *Tamb.* in Decal. l. 1. c. 2. §. 10. n. 9. *Stoz* l. 2. n. 60. Atque idem est, si propter metum vel quamcumque aliam causam non incurritur censura, tum enim etiam non incurritur reservatio papalis, *Suar.* De pœn. d. 29. f. 2. n. 11. *Sanch.* in Decal. l. 2. c. 8. n. 3. & 5. *Tamb.* De cas. reserv. c. 5. §. 1. *Diana* p. 9. t. 6. R. 13. *Castrop. Gob.* & *Stoz* suprâ, *Dicast.* De pœn. d. 11. à n. 19. Et quamvis ignorantia legis sit vincibilis & mortaliter culpabilis, dummodo non sit crassa, adhuc probabile est excusare à censura, secundum dicta l. 1. n. 770. & dicenda de censuris. Aliud de casibus reservatis ab Episcopo vel Prælato regulari, etiam habentibus annexam censuram, mens enim horum est, ut quamvis non incurritur censura, peccatum maneat reservatum, censuram enim addunt, ut reservatio gravior & difficilior, *Tamb.* & *Stoz* n. 61.

1615. §. 7. *Laym. Gob.* & alii probabiliter dicunt Bullam cœnæ, quoad libros, quibus hæresis inspersa est & non ex professo defenditur, non esse in eo rigore receptam in Germania, adeoque lectionem talis libri non esse verè casus Bullæ reservatum.

1616. §. 8. Quamvis in Jubilæo vel aliàs concedatur facultas generalis absolvendi, à quibuslibet peccatis & censuris, non intelliguntur reservata uti habet communis, quia specialiter excepta requirunt specialem concessionem. Quando

additur generaliter, etiam à reservatis Sedi Apostolicæ, non intelliguntur casus Bullæ cœnæ, Ugol. Suar. Sanch. c. 12. n. 13. Chapeav. p. 1. c. 4. Viva suprâ, quia etiam talis facultas generalis non censetur se extendere ad ea, quæ specialiter eximuntur. Quando additur generaliter, ab omni excommunicatione Papæ reservata, ac etiam à casibus Bullæ cœnæ, si non fiat expressa mentio de facultate absolvendi etiam ab hæresi, adhuc dicunt Sanch. n. 10. Lugo d. 20. n. 162. Gregorium XIII. declarasse hanc non censi concessam, sicuti enim hæresis maximè speciali reservatione eximitur, ita exigit specialem & expressam pro absolutione facultatem, quod operosè persuadere nititur Viva: Sed alii in hoc ultimo contradicunt; & Tannerus d. 6. n. 123. dicit non esse dubitandum pro Germania, quòd concessa ad casus Bullæ cœnæ etiam intelligatur ad hæresin & lectionem librorum hæreticorum, cum illius facultatis usus in Germania sit maximè necessarius & ferme unicus. Si detur facultas ad omnia peccata & censuras, per censuras non intelligitur suspensio, sed tantùm illæ censuræ, intelliguntur, quæ per se impediunt absolutionem à peccatis, Aversa f. 7. Nec intelligitur ulla irregularitas, uti dictum est n. 1458.

§. 9. Trident. sess. 24. c. 6. De Reform. dat facultatem Episcopis quoscumque sibi subditos absolvendi à casibus occultis Sedi Apostolicæ reservatis, etiam ab hæresi, & consequenter etiam à reliquis casibus Bullæ cœnæ: quæ facultatem perdurare dicunt Dicast. De cens. d. 3. n. 139. Tann. n. 121. & alii. Hinc inferunt cum Wagnerck apud Gob. n. 371. litt. B. obtentâ ab Episcopis hac facultate, quæ ipsis jam est ordinaria

1617.

naria

naria, etiam nos posse ab istis casibus occultis
absolvere. Sed (præterquam quòd hoc fit ca-
rùm ad casus occultos) quia gravissimi Aucto-
res cum *Suar. De cens. d. 21. f. 3. n. 5. Sanchez*
11. à n. 26. *Aversa q. 17. f. 6.* referunt Romæ
censuram esse, quòd facultas illa revocetur per si-
gulas Bullas cœnæ, secundum ea, quæ n. seq.
cam & consentit *Viva ad prop. 3. Alex. VII.*
4. non videtur tutò posse ex hoc fundamen-
tum procedere. Solent tamen Episcopi Romæ pe-
re & obtinere ad quinquennium speciales fa-
cultates absolvendi ab hæresi & cæteris casibus
Bullæ cœnæ, etiam quando publici sunt, quæ
etiam possint aliis communicare, secundum
cœnæ à n. 1598. Ac similes etiam facultates habe-
nt Nuntii Apostolici pro tempore suæ Legationis
quas etiam possint aliis committere, à quibus
nobis communicetur vel committatur facultas
absolvendi ab hæresi & aliis casibus Bullæ, tu-
tum procedemus: De cætero.

1618. §. 10. Videtur dicendum cum *Aversa q. 17.*
f. 6. quòd à casibus, qui verè sunt Bullæ cœnæ
absolvere non possint ulli Regulares, per se lo-
quendo, quia facultates qualescumque sine
concessa sive quomodocumque communicata
ad absolvendum ab hæresi & casibus Bullæ cœ-
næ, omni anno revocantur per promulgatio-
nem novæ Bullæ, privilegium enim, quòd nul-
læ facultates censeantur revocatae per Bullam
cœnæ, quæ in futurum emanabit, erat tantum
vivæ vocis, & revocatum est per *Urbanum VIII.*
ut fatetur novum *Comp. nostrum privilegio-*
rum v. *Bullæ cœnæ §. 2.* Et respectivè ad alios
etiam Mendicantes declaravit *S. Congregatio*
eodem *Urb. VIII. 7. Nov. 1628.* ut refert *Man-*

gert in Praxi pastorali pag. 1122. & fatetur Bona-
gratia in Summula Regul. v. Absolutio pag. 177.
per confirmationem privilegiorum apud Re-
gulares datam vel fortè dandam post *Tridenti-*
num, non revixisse facultatem absolvendi à re-
servatis in Bulla cœnæ, utpote quæ tollatur per an-
nuam ipsius Bullæ publicationem. Et eadem S. Con-
greg. 15. Junii 1647. approbante *Innoc. X.* ite-
rum declaravit id esse conforme Constitutioni-
bus factis de mandato *Clementis VIII. Pauli V.*
Urb VIII., uti refert *Manig.* pag. 1156.

Objicies. Varii Pontifices concesserunt Regu-
laribus facultatem absolvendi ab hæresi & casti-
bus Bullæ cœnæ, & simul privilegium, ut per
Bullam cœnæ non censeatur talis facultas re-
vocari. Speciatim *Julius III.* 22. Oct. 1552. per
Bullam, *Sacræ Religionis* dat Societati *JESU* fa-
cultatem quoscumque à castibus hæresis & aliis con-
tra fidem, & consequentibus censuris quibuscumque
absolvendi: confirmans autem omnia privilegia
& facultates à quocumque nobis concessas ad-
dit, *Illis perpetuæ & inconcussæ firmitatis vobis ad-*
dicimus, illaque inviolabiliter observari, & sub quibus-
vis derogationibus, revocationibus, suspensionibus,
alterationibus, decretis, declarationibus, ac litteris
Apostolicis, etiam quasvis clausulas generales vel spe-
ciales, etiam derogatoriæ derogatorias, efficacio-
res & insolitas, ac etiam irritantia decreta, sub qua-
cumque verborum forma & expressione in se continen-
tibus, ac Cancellariæ Apostolicæ regulis seu constitu-
tionibus Apostolicis, quomodolibet pro tempore factis
& editis, ullo unquam tempore comprehendi, aut eis
in aliquo derogari seu ea revocari aut alterari nullate-
nus posse. Similes confirmationes dederunt no-
bis vel aliis aliis Pontifices, quas communica-
mus.

mus.

mus, uti retuli l. 1. n. 857. R. Hæ concessione
 omnes non obligant sequentes Pontifices, quæ
 æqualem cum prioribus potestatem habent, &
 revocant formâ, quâ volunt, dummodo suffi-
 cienter significant mentem suam etiam ad non
 aliosque Regulares extendi, hoc autem secu-
 dum dicta n. 1464. sufficienter significant per
 hoc, quod in singulis Bullis cœnæ dicant totam
 potestatem absolvendi quibuscumque Ecclesiasticis
 secularibus, & quorumvis Ordinum etiam mendi-
 cantium ac militiarum Regularibus, etiam Episcopi-
 li vel aliâ majori dignitate præditis. De privilegio
 autem subjungitur. Quæ omnia, quoad hoc, et
 rum omnium tenores, ac si ad verbum, nihil penitus
 omisso infererentur, præsentibus pro expressis haberi-
 tes, penitus tollimus & omnino revocamus. Hinc
 etiam inferit Mendo diff. 1. q. 5. censi debere re-
 vocata omnia etiam remuneratoria &c. omnia
 Regularium privilegia, quantum Bullæ cœ-
 næ concernunt. Videri possunt dicta l. 1. an. 857.

Instabis. Si talis facultas tollatur per quamlibet
 Bullam annuam, frustra data esset ab illis
 Pontificibus scientibus quotannis emanantem
 eam Bullam: hinc etiam Sixtus V. & Clemens
 VIII. renovationi Bullæ expressè addiderunt
 nisi in privilegiis casus in Bulla contenti expressè con-
 cederentur, quam conditionem sequentes Pon-
 tifices, qui omittunt, videntur subintelligere,
 inquit Layman. R. n. seq. nam valet pro tempo-
 re vitæ talis Pontificis. Sixtus autem & Clemens
 specialiter favebant Regularibus, hinc addide-
 runt clausulam illam ipsis faventem, quam
 cum reliqui Pontifices omittant, utanturque
 verbis universalibus, quæ comprehendunt etiam
 am casus per privilegia Regularibus concessos.

hi sub Bullam cœnæ revocantem cadunt. Sub eam tamen non cadunt facultates, quas Papa Nuntiis vel Episcopis concedit ad certos annos, nam dantur cum voluntate præveniendi revocationem talis Bullæ emanaturæ.

§. 11. Putarunt *Becanus, Perlinus & alii* Bullam cœnæ non esse receptam in quibusdam Germaniæ locis; & speciatim de Bavaria id asserunt *Tann. & Laym.* l. 1. tr. 5. p. 2. c. 5. n. 2. quoad aliqua. Quod etiam de aliis locis dicunt multi cum *Marchantio* in *Tribun.* tr. 2. tit. 4. q. 8., etiam ideo, quia deest sufficiens illius apud populum promulgatio. Sed ex dictis l. 1. n. 579. constat ad obligandos per eam omnes satis esse, quod Romæ promulgetur, & alibi constet de hoc & de casibus in ea contentis. Confessarii autem, præsertim Regulares, qui uti deberent privilegio absolvendi, satis sciunt de Bulla revocante, cum in domibus eorum debeat esse publicè exposita.

§. 12. *Laym. Perlín. Gob. & alii* docent etiam ideo posse Nos & quoscumque approbatos in Germania absolvere ab hæresi & lectione librorum prohibitorum, quia hinc non est facilis, imò plerumque est moraliter impossibilis accessus ad Papam, ob sumptus magnos, jacturam rei domesticæ, molestias & pericula viæ &c. Neque ideo est obligatio scribendi Romam, quod aliqui volunt, nam quamvis id facile fieri posset, tamen tenent satis multi cum *Dicast. De cens.* d. 3. n. 57. & *Castrop.* tr. 4. d. 4. p. 3. §. 5. n. 7. id non esse opus, præsertim cum litteræ sint expositæ periculo publicationis. Nec propterea est obligatio accedendi Episcopum, quod etiam aliqui volunt, nam ad Episcopum remittimur

pro solo casu percussionis Clerici, uti notatur
Suar. Mol. Sanch. in Decal. l. 2. c. 13. n. 9. Contra
 est, nam quia difficilis est Romam recursus, ideo
 Papa in his partibus dat Nuntio Apostolico
 Episcopis specialem facultatem aliis commu-
 nicabilem ad casus Bullæ cœnæ, ergo certum
 videtur ex mente Papæ non omnes habere fa-
 cultatem illam.

1621. §. 13. *Gob. tr. 7. à n. 355.* docet casus, qui
 valde frequenter contingunt, non solere reser-
 vari, præsertim Papæ, & inde infert lectiones
 librorum prohibitorum in Germania non esse
 reservatam. Idem etiam dicit *Laym. de hæresi*
 quæ in his partibus nimis frequens est. Contra
 est 1. nam hæresis formalis, quæ sola reser-
 vatur, non est ita frequens. 2. Casus etiam me-
 diocriter frequentes reservari possunt Papæ
 uti quibusdam Episcopis reservatur homici-
 dium, percussio Clerici, furtum sacrilegum, for-
 tæ etiam ideo, ut frequentia emendetur. 3. Cer-
 tum est ex praxi Romana, item dioecesi
 multis locis, etiam pro Germania reservari
 hæresin.

1622. §. 14. Dubitant aliqui, an omnibus illis
 non obstantibus possint saltem Prælati Regu-
 lares suos subditos absolvere ab hæresi occultâ
 & aliis occultis casibus Bullæ cœnæ, nam quæ
 quid jure communi possunt Episcopi cum suis subditis
 possunt Prælati regulares circa suos, *Suar. De Relig.*
t. 2. l. 2. c. 39. t. 4. l. 2. c. 15. Viva ad prop. 4. Alex.
VII. Et prop. 4. damnata, quam retuli n. 1609
 solum loquitur de absolutione sæculariû, hinc
Bonagrata supra pag. 162. multis contendit
 posse. Sed dicendum non posse, quia Bulla cœ-
 næ excommunicat omnes hæreticos, quocumque

que nomine censeantur, & tum absolutionem illius aliorumque casuum reservat soli Romano Pontifici, derogando quoad hoc omnibus privilegiis quorumcumque, etiam *Episcopali vel alia majori dignitate præditorum*, ita cum plurimis aliis *Suar. Sanch. c. 11. n. 7. Diana p. 3. tr. 2. R. 122. Viva suprâ Mendo q. 4.* dicens sententiam *Bonagratiæ* non ampliùs esse probabilem.

§. 15. In articulo, vel etiam secundùm dicta 1623.
n. 1561. in periculo mortis possunt Sacerdotes omnes absolvere à quibusvis casibus etiam *Bullæ cœnæ*, quia tum nihil reservatur, uti constat ex *Trid. sess. 14. De pœn. c. 7.* Attamen tum observanda sunt hæc tria, 1. Ut detur cautio de satisfaciendo parti læsæ, vel pignoratitia vel fide jussoria, vel si hæ fieri non possint, juratoria. 2. Ut fiat juramentum de obediendo mandatis Ecclesiæ: per quod tamen non imponitur nova obligatio servandi quæcumque præcepta Ecclesiæ, sed illud solum, quod absolvens vel Superior injunxerit, nempe ne iterum illud crimen patret. 3. Ut absolvendus juret per se ipsum componere coram Papa, quando poterit, ut nempe opportuna medicina adhibeatur & imponatur satisfactio debita, alioquin reincidat in excommunicationem, ita quoad omnia *Sanch. c. 13. à n. 17. Ubi à n. 31.* adhuc notat sequentia, 1. Supradicta onera tum tantùm imponi, quando ratione necessitatis datur absolutio, non autem si detur in Jubilæo vel ex privilegio, nisi expressè injungatur. Vide dicta à n. 1453. 2. Qui v. g. destitutus usu rationis ista præstare non potest, est nihilominus absolvendus. 3. Quamvis Confessarius non imponat ista, valet absolutio: ita etiam *Aversa q. 17. l. 7. in fine.*

1624.

§. 16. Si extra periculum mortis aliud impedimentum perpetuum vel diuturnum quominus habens reservatum, per seipsum sistat Papæ, v. g. quia est impubes, senex, pauper, pateretur grave aliud damnum, *Abb. Anchar. Felin. Angel. Nav. Sil. Tabien. Covarr. Henr. Suar. Ugol. Castrop. Carden.* in 1. crisi d. 80. n. 4. *Dicast.* d. 11. n. 265. dicunt posse absolvi ab Episcopo suo: (*Viva* n. 7. & alii contra alios putant etiam ab alio inferiore, si non detur recursus ad Episcopum) & consentit *Sanch.* num. 37. excipiens solam hæresin, putat enim pro haereticis teneri Romam recurrere per procuratores vel litteras, sed exceptionem illam rejiciunt *Castroft. Dicast.* n. 268. *Aversa* f. 5. id enim Episcopo conceditur in jure *Cap. Eos qui. Cap. Mulieres. Cap. Quamvis. Cap. De cætero. De sent. ex comm. sine ulla distinctione.* Quod si adiri possit Nuntius Apostolicus, *Nav. Côn. Bonac. Læ.* *Dicast.* n. 266. negant esse obligationem huiusmodi adeundi, quia sicuti Episcopus, ita etiam Nuntius id potest per delegationem Papæ: è contra alii cum *Aversa* f. 5. dicunt adeundum Nuntium, quia specialiter constitutus est in partibus, ut sit loco papæ, & *Cap. Quamvis.* dicitur posse pœnitentem absolvi, quando non potest adire Pontificem & Legatum.

1625.

Q. 232. Quid addendum sit circa casus Episcopis reservatos. *Bz. seqq. §. 1.* De jure communi reservatos in omni diœcesi, refert *Dicast.* de censur. d. 3. à num. 222. sed *Chapeav.* p. 1. c. 5. q. 2. concludit nunc tantum esse hos duos, nempe crimen incendiarii & peccatum, ob quod solennis pœnitentia est indicenda, quod tamen nunc etiam non amplius est in usu: unde *Fil.*

tr. 7. n. 273. absolutè dicit nullum casum de jure nunc esse reservatum Episcopis.

§. 2. Monet *Clemens VIII.* in Decretis super 1626. absolutione à censuris, ut Episcopi paucos, eosque tantùm, quos ad Christianam disciplinam retinendam reservandos judicaverint, reservent; Et in declaratione ejusdem Decreti prohibetur, ne sibi superflue reservent casus Bullæ cœnæ aut alios Sedi Apostolicæ reser-
vatos: iterumque monentur de reservandis pau-
cis iisque atrocibus criminibus, uti refert *Fill.*
num. 280.

§. 3. Certum est Episcopos sæpe reservare 1627. peccata occulta, *Chapeav.* suprâ, *Gob. t. 7. n. 397.* Et quando reservant peccatum simpliciter sine addito, intelligitur etiam occultum, nisi aliud aliunde resciaur, de quo consulendæ propriæ Agendæ. Quandonam autem casus censeatur occultus, dicitur à n. 1656.

§. 4. Nulli Regulares possunt sine licentia 1628. Episcopi absolvere à casibus ipsi reservatis, etiamsi absolvere possent à quibuscumque Pa-
pæ reservatis, uti declaravit *Clemens X. n. 1508.* & *Alex. VII.* damnans hanc 21. prop. *Mendi-
cantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis non obtentâ ad id Episcoporum facultate.* Quod *Vi-
va* ad prop. 12. *Alex. VII.* extendit etiam ad casus, quos Papa vel jus commune aut consue-
tudo reservat Episcopo, de quibus n. 1617. est dictum, sed in hoc valde probabiliter contra-
dicunt *Aversa* alique supra 30. Auctores apud *Th. Hurt. t. 1. tr. 5. R. 17.* nam videtur esse sermo de casibus, quos ipsimet Episcopi sibi reservant: Hinc aliqui cum *Pelliz.* tr. 6. c. 2. n. 59. dicunt Mendicantes posse absolvere à casibus, quos

non ipse Episcopus sed Synodus reservat Episcopo, sed in hoc melius contradicit *Viva*, quod enim reservat Synodus, cui præest Episcopus reservat ipse Episcopus. Putant tamen *Gob.* 374. & *Sporer* n. 747. Episcopos scientes, quod Mendicantes in Germania absolvant à castibus sibi reservatis, & non contradicentes, hoc ipsi censeri tacite consentire, sed credo communiter contradicere. Similiter non possunt Regulares absolvere ab excommunicationibus, quæ Ordinarii sibi specialiter reservant, quia potestatem illam sustulit *Paulus V.* apud *Pelliz.* t. 8. c. 3. f. 2. subf. 2. n. 85. quidquid contradicat *Dian.* p. 3. t. 2. R. 13. Addit tamen *Pelliz.* adhuc possunt nos absolvere à suspensione & interdicto Episcopali, quia *Paulus V.* tantum loquitur de excommunicatione, quo nomine non veniunt istæ aliæ censuræ, sed de hoc nihil invenio in *Comp.* nostro, & *Aversa* q. 17. f. 6. universaliter dicit non posse à censuris ab Episcopo reservatis. Quid in Jubilæo sit dicendum, vide n. 1451.

1629. §. 5. Si idem casus sit reservatus Papæ & Episcopo, qui potest tollere reservationem Papalem, non ideo semper potest Episcopalem tollere, quia Papa relinquit casum Episcopi in statu quo, *Dicast.* De pœn. d. 11. n. 160. Peccata autem impuberum, id est, masculorum ante 14. & femellarum ante 12. annum, quæ aliàs essent reservata Papæ, tum reservantur Episcopo, si committentes usu rationis perfecto polleant. De cætero, v. g. incestus puerorum, qui perfectum usum rationis necdum habent, nemini est reservatus, etiamsi pueri post pubertatem prius confiteantur, *Palud. Cajet. Chapeav.* p. 1. c. 6. q. 4. Vide dicenda n. 1691.

§. 6. Quamvis Episcopus dicat se concedere alicui potestatem absolvendi ab omnibus peccatis, imò & omnem potestatem suam, non ideo censetur concedere ad casus sibi reservados, nisi mens ejus aliunde constet, sed debet fieri de his specialis mentio, quia specialiter excepti sunt, *Nav. Dicast. De censur. d. 3. n. 228.* Quando autem dat facultatem ad omnes casus sibi reservados, non ideo dat ad casus Papales, à quibus absolvere potest Episcopus, sed tantum delegat ad suos, nisi aliter exprimat. Nec ideo dat ad censuras sibi reservatas, quia censura non est casus reservatus sed pœna illius *Nav. apud Aversam q. 17. f. 7.* 1630.

§. 7. Reservatio Episcopalis habet vim tantum intra diœcesin reservantis, hinc si peregrinus habens reservatum confiteatur in diœcesi, ubi non est reservatum, potest ibi à quovis approbato absolvi sine onere sistendi se suo Episcopo, uti declarat *Clemens X. n. 1508.*, qui tamen excipit casum, nisi eosdem pœnitentes noverit in fraudem reservationis ad alienam diœcesin pro absolutione obtinenda migrasse, tum enim Episcopus ipse non censetur consentire. Et ibidem declarat, si casus sit reservatus in diœcesi, in qua Confessarius audit, talem peregrinum non posse absolvi sine facultate hujus Episcopi, quod certum est, si talis casus sit reservatus in diœcesi tam pœnitentis quam Confessarii: si autem casus non sit reservatus in diœcesi pœnitentis, sed tantum in diœcesi Confessarii, de hoc casu nihil expressè declarat *Clemens*, nam tantum loquitur de veniente cum casu in sua diœcesi reservato: plerique tamen cum *Suar. Lug. Con. Bordon. Marchant. Aversa f. 3.* putant 1631.

Confessarium hinc non posse absolvere & *Dicast.* dicit esse rem claram, quia Episcopus hujus diœcesis directè sustulit illi jurisdictionem respectu talis peccati; quamvis *Fagund. & Stoz.* l. 2. n. 64. putent posse absolvere, tum quia reservatio fit ab Episcopo nonnisi in bonum propriæ diœcesis, ergo nonnisi circa peccata suorum diœcesanorum, tum etiam quia Confessarius viatorum absolvit per jurisdictionem ab Episcopo viatoris ex recepta consuetudine delegatam. Si tamen figeret hinc quasi domicilium, tum subjiceretur etiam huic Episcopo, & deberet judicari secundum leges hujus diœcesis.

1632. §. 8. Probabilius est cum multis apud *Dicast.* De pœn. d. 11. à n. 244., quòd diœcesani etiam extra suam diœcesin existentes incurrant reservationem per suum Episcopum annexam peccato, quod alibi committunt, quamvis reservatum non sit in loco, in quo committunt, quia ad bonum commune diœcesis spectat, ut subditi, ubicumque sint, abstineant ab ejusmodi criminibus: de quo quamvis videatur dubitare *Stoz* suprâ, tamen certum videtur, quòd post reditum in diœcesin suam non possint à tali peccato absolvi nisi ab habente potestatem in reservata.

1633. §. 9. Pœnitentarii, qui in cathedralibus ecclesiis exponuntur ad audiendas confessiones loco Episcopi, habent potestatem in omnes casus & censuras Episcopales, *Chapeav. c. 4.* Declaravit autem S. Congregatio, teste *Dicast. n. 237.* Episcopum posse deputare sibi aliquem Confessarium cum eadem auctoritate, quam ipse posset in sibi subditos exercere, Quod *Dicast. n. 273.* etiam extendit ad Vicarium Episcopi. Vide tamen dicenda n. 1687. §. 10.

§. 10. Manet reservatio casuum, quamvis 1634.
 moriatur Episcopus, qui reservavit, si succes-
 sor non revocet, est enim per modum statuti
 perpetui, *Chapeav. c. 5. in fine.* Tum autem cen-
 setur casus definere esse reservatus, si Episcopus
 edat novum catalogum casuum reservatorum,
 & aliquem omittat: & tum definit reservatio
 casus antea commissi, non tamen excommuni-
 catio, quæ absolute indiget: unde à contra-
 rio, si Episcopus ponat novum casum reserva-
 tum, qui hunc antea commisit, non potest sine
 Episcopi licentia absolvi, nisi aliud colligatur
 ex verbis, quia jam sublata est jurisdictio res-
 pectu illius: attamen excommunicatio non liga-
 bit, si annexa sit, quia hæc non imponitur nisi
 peccatis committendis, *Bordon. Aversa supra.*

§. 11. Si Episcopus sic statueret, *volo, ut qui hoc 1635.*
commissit, non possit à me absolvi, sed peccatum &
 censura sit reservata Papæ, illud peccatum non
 ideo esset reservatum Papæ, sed Episcopus pos-
 set ab eo absolvere, *Rayn. in Heter. Tom. 16. f.*
 1. pu. 9. n. 34. Talis tamen casus videtur fore E-
 piscopo ipsi reservatus, quia à reliquis efficaci-
 ter sustulisset jurisdictionem.

Q. 233. *Quinam casus sint ab Episcopo reserva- 1636.*
ti in Coloniensi & aliis vicinis diœcesibus. R. In
Coloniensi reservantur sequentes, uti habetur in
 Synodo anni 1662. pag. 71. Apostasia. Homi-
 cidium voluntarium. Incendium ecclesiæ. So-
 domia. Raptus virginum. Incestus cum con-
 sanguineis aut affinibus in primo aut secundo
 gradu, aut cum sanctimonialibus. Adulterium
 manifestum. Injunctio manuum violenta in Pa-
 rentes cum læsione. Blasphemia magna serió-
 que prolata. Veneficium. Sortilegium. Liga-

tura & omne maleficium, quo impeditur actus matrimonialis in conjugibus. Perjurium manifestum. Et quamvis per *adulterium manifestum*, & *perjurium manifestum*, insinuetur reliqua reservari, quamvis sint occulta, tamen *Vintus De Sacram. t. 7. c. 11. q. 11.* testatur casus occultos hic non reservari.

1637.

In Moguntina.

In Agenda anno 1696. impressa reservantur tantum tres sequentes, etiam si sint occulti: 1. Homicidium voluntarium. 2. Stuprum vitium. 3. Crimen incendiariorum.

1638.

In Trevirensi.

1. Enormis blasphemia in Deum vel Sanctos in loco publico. 2. Abusus Hostiæ, sacri Chrismatis, Olei sacri vel cujusvis rei sacrata ad sortilegium, divinationem, incantationem aliosve magicos usus. 3. Perjurium Clerici at tactis Evangelii in iudicio. 4. Crimen incendiarii, excisio notabilis segetis, arborum frugiferarum, vitium & vinearum, ex odio tertii aut communitatis. 5. Crimen falsariorum tam monetæ quàm litterarum seu instrumentorum publicorum. 6. Sodomia, bestialitas, congressus cum dæmone carnalis. 7. Commixtio Sacerdotis cum filia spirituali. 8. Homicidium voluntarium quantumvis occultum: & adhortatio, ex qua commissum est homicidium. 9. Depulsio foetus sive animati sive inanimati. 10. Percussio Parentum enormis. 11. Matrimonium à sciente, conjugem suam aut alterius contrahentis adhuc vivere, initum.

Notandum est autem, quòd etsi quis generalem à reservatis his absolvendi facultatem accipiat, tamen ordinariè excipiantur septimus,

ut

uti & gravis percussio Clerici, quæ etiam reservata est, quapropter à duobus his casibus absolvere non potest nisi cum facultate speciali.

In Paderbornensi.

1639.

Agenda impressa Neuhufii 1687. Titulo, *Ordo ministrandi Sacramentum Pœnitentiæ*, sic habet. *Casus in hac diœcesi Episcopo reservati sunt sequentes.* 1. Crimen incendiarii. 2. Sacrilega Calicum & Monstrantiarum ex ecclesia surreptio. 3. Homicidium & infanticidium tam prolis natæ quàm foetus animati. 4. Incestus in primo gradu & congressus cum Moniali. 5. Sodomia & cum brutis congressio. 6. Defloratio violenta virginum & earundem raptus. 7. Omne explicitum cum dæmone pactum & grave per veneficium illatum damnum.

Praxis hoc tempore, quo scribo anno 1711., habet, ut dicti casus etiam occulti censeantur reservati.

In Monasteriensi.

1640.

A multis consequenter Episcopis antehac reservata est sola percussio Clerici. Quidnam præterea reservetur, docebit nova Agenda Pastoralis.

In Osnabrugensi.

1641.

Acta Synodalia Ecclesiæ Osnabrugensis pag. 242. ex Synodo ultima Mindæ celebrata in Octobri 1632. hoc modo eos referunt Decreto 13. De Sacramento Pœnitentiæ. *Casus Clericorum Nobis reservati:* Fornicatio cum filia spiritali sive confessionis. Concubinatus publicus. Confessionis revelatio. Furtiva susceptio sacrorum Ordinum sine debita licentia & dimissorialibus ab alieno Episcopo; aut cum notatus censuris quispiam Ordinem suscipit, aut sine Ord-

Ordinibus celebrat ministratve. *Casus laicorum reservati Nobis*: Matrimonium contractum cum alia, conjuge adhuc vivente, scienter aut clandestinè, non servatâ formâ Concilii Tridentini. Machinatio in mortem conjugis, morte secutâ. *Casus Clericorum & laicorum communes reservati Nobis*: Homicidium voluntarium, factum præcepto, consilio, vel consensu deliberato commissum. Sacrilegium in re vel in persona. Incestus cum consanguineis vel affinibus in gradu à Concilio Tridentino definito. Adulterium. Raptus. Procuratio abortûs vel sterilitatis. Incendium ecclesiarum, domorum aut segetum, malitiosè factum. Pollutio ecclesiæ, cœmiterii, sanguinis vel seminis effusione. Violatio libertatis vel immunitatis ecclesiasticæ. Item veneficium, sortilegium, divinatio, incantatio cum pacto dæmonis expresso vel implicito; & abusus Sacramentorum & sacrarum rerum ad superstitiones & artes magicas. Ab his casibus si quis Confessarius cujusvis Ordinis sine facultate, scripto à Nobis datâ, aliquem absolvere attentârit, excommunicationis poenam ipso facto subeat.

Tempore, quo scribo, anno 1711., praxis habet in diœcesi Osnabrugensi, ut casus occulti non censeantur reservati.

1642.

In Hildesensi.

In Synodo diœcesana 12. & 13. Aprilis 1652. *Casus reservati*: Veneficia, incantationes, sortilegia. Homicidium voluntarium. Percussio priorum Parentum deliberata. Stuprum cum violentia. Raptus. Incestus cum consanguineis aut sanctimonialibus. Bestialitas. Sodomia. Procuratio abortûs animato foetu, etiam effectu

effectu non secuto. Perjurium in iudicio factum. Blasphemia enormis. Crimen incendiariorum. Reiteratio Baptismi, Confirmationis & Ordinis tam activa quàm passiva. Violatio immunitatis aut libertatis Ecclesiasticæ. Violatio sigilli confessionis. Falsificatio litterarum publicarum. Conjugis machinatio in mortem alterius conjugis. Abusus Sacramentorum ad vana & superstitiosa.

In Leodiensi.

1643.

1. Hæresis. 2. Apostasia. 3. Homicidium voluntarium. 4. Injectio manuum in Parentes. 5. Machinatio in mortem conjugis. 6. Veneficium. 7. Maleficium. 8. Incantatio. 9. Procuratio abortûs. 10. Prolis oppressio. 11. Stuprum five violenta defloratio virginis. 12. Raptus. 13. Matrimonium contractum post votum castitatis aut in gradu prohibito scienter, vel priore uxore adhuc vivente. 14. Incestus cum consanguineis aut cum virgine sacra seu Moniali professa. 15. Concubitus contra naturam, putà Sodomia & ejus generis graviora crimina. 16. Falsitas circa monetam. 17. Falsitas circa litteras alicujus Prælati inferioris Papæ. 18. Solenne perjurium. 19. Publica enormis blasphemia in Deum aut Sanctos. 20. Insignis contumelia illata sacrosanctæ Eucharistiæ aut sacris Sanctorum Reliquiis. 21. Abusus sacrosanctæ Eucharistiæ & sacrarum Reliquiarum vel etiam sacre Scripturæ ad exercitium artium magicarum. Hi casus reservantur, etiam quando sunt occulti.

Anno 1697. 12. Martii prodiit impressum Leodii, sub titulo: *Instructiones summarie pro Confessariis &c.* ubi notantur isti casus, & in fine addi-

addi-

additur: *Noverint autem nemini quantumvis potestate habenti absolvendi à casibus Nobis reservatis, veniam esse concessam, ut absolvere possit ab hæresi, apostasia & homicidio voluntario: item à casu complicitis in materia venerea, id est, à peccato mortali externo in materia venerea cum penitente perpetrato.*

1644.

In Ruramundana.

1. Hæresis interna signo externo manifestata. 2. Apostasia à fide, à Religione & ab Ordine reipsa exterius perpetrata. 3. Publica & enormis blasphemia aut contumelia in Deum vel Sanctos. 4. Simonia realis. 5. Maleficia, per quæ maleficus pacto expresso vel implicito cum dæmone, immediatè vel mediatè scienter inito, alicui in anima, corpore, fama, honore, rebus & aliis quibuscumque reipsa nocet. 6. Homicidium voluntarium reipsa factum; & si sit Clerici, Sedi Apostolicæ est reservatum. 7. Injunctio violenta manûs in Patrem, Matrem, horum majores, vitricum & novercam. 8. Incestus in primo consanguinitatis vel affinitatis gradu reipsa commissus: item qui cum mulieribus religiosis professis fit. 9. Sodomia cum eodem sexu, bestialitas & alia ejusmodi nefanda aut graviora contra naturam scelera reipsa consummata. 10. Incendium ecclesiæ, domorum, frugum aut aliorum ex proposito factum. 11. Peccata mandantium, consulentium, auxilium & favorem præstantium in hæresi, homicidio, incendio, maleficiis supradiçtis. 12. Crimen falsarii, si scripturæ sint publicæ, ut Regis, Principis, Magistratûs, Judicis de publico tractantes. 13. Violatio ecclesiasticæ libertatis & immunitatis.

Advertendum est, quòd in hac diœcesi Ruramundana nullus Confessarius, extra mortis pericu-

riculum, licet aliàs habeat potestatem absol-
vendi à reservatis, absolvere possit à peccato
quolibet mortali externo contra castitatem,
complicem in eodem secum peccato, nec ad
hoc sit approbatus; nec absolvere possit ab hæ-
resi; neque à casu lascivorum conventiculo-
rum juventutis utriusque sexûs, sine expressa ad
hoc ab Ordinario obtenta licentia.

Q. 234. *An Regulares subjaceant casibus ab* 1645.
Episcopo reservatis. R. Regulares non exempti
subjacent; exempti non subjacent, quia quoad
hoc non subsunt jurisdictioni Episcopi. Si ta-
men Regulares exempti, v. g. Moniales habeant
Confessarium non exemptum. huic sublata
erit jurisdicção & potestas absolvendi à tali ca-
su, adeoque casus commissus à Moniali exem-
pta censebitur reservatus respectu talis Con-
fessarii; nisi tales exemptæ haberent privile-
gium, ut per quemcumque approbatum pos-
sint ab omnibus casibus absolvi, *Sylvius* p. 1. v.
Casus reservatus casu 2. Novitiorum peccata eti-
am manent reservata respectu Confessarii ab
Episcopo approbandi, *Aversa* q. 17. f. 1.

Q. 235. *Quenam notanda sint circa ejusmodi* 1646.
casus ab Episcopis servatos. R. seqq. §. 1. Per apo-
stasiam intelligitur defectio à vera fide ad hære-
sin. Per *relapsum in hæresin* intelligitur relapsus
post hæresin publicè ejuratam, *Azor.* T. 1. l. 8.
c. 14. Per *homicidium* videtur etiam intelli-
gè actio occisiva, v. g. vulnus lethale vel porre-
ctum venenum, propter quod sequitur mors.
Per *sodomiam* *Tambur.* in decal. l. 7. c. 7. §. 6. in-
telligit illam solam, quam committit agens se-
minando in vase præpostero masculi, cum
enim reservatio sit materia odiosa, secundùm
di-

dicenda n. 1684. restringi debet, adeoque intelligenda est sodomia perfecta propriè dicta. Alii intelligunt quamcumque sodomiam perfectam, sive sit patientis sive agentis: *Chapeav.* p. 2. c. 15. intelligit omnem sodomiam propriè dictam; uti & *Arsdek.* T. 2. p. 2. tr. 2. c. 3. §. 3. dicens etiam intelligi bestialitatem & congressum cum dæmone. Per *sacrilegium*, secundùm *Gob.* t. 7. n. 364. intelligitur violatio loci sacri effuso sanguine aut semine vel furto patrato. Aliqui putant etiam intelligi violationem personæ sacræ, sed communiùs negant alii. Quando nam polluatür ecclesia sanguinis vel seminis effusione, dictum est hic n. 255. & à n. 282. Quando nam violetur libertas & immunitas Ecclesiastica, colligitur ex dictis l. 4. à n. 1382. 1389. Per *incendium procuratum* intelligit *Arsd.* etiam procuratum à mandante, effectu secutor, ille enim propriè dicitur incendiarius: an etiam qui consilio vel auxilio remotè concurrunt, dubitat. Per *stuprum* intelligitur defloratio virginis sub cura Parentum constitutæ, per vim facta; aut etiam secundùm *Chapeav.* c. 11. facta precibus importunis, falsis promissis vel dolo. Per *raptum* intelligitur abductio invitæ virginis cum intentione peccati, aut etiam Matrimonii, sive quis per se abducatur sive per alium, inquit *Arsd.* Per *incestum*, non intelligitur cum affini- bus, nisi exprimatür, sed cum solis consanguineis, si adfuerit copula perfecta cum seminatione in vase naturali, *Arsdek.* Per *Sanctimoniale* intelligitur quælibet Religiosa in Ordine approbato professa. Per *injectionem manuum violentam* in Parentes intelligunt *Chapeav.* & *Arsd.* etiam trusiones pedum, projectiones lapidum vel

vel aliarum rerum, verberationes medio instrumento, v. g. gladio, fuste: & nomine Parentum putat *Chapeav.* venire etiam avum & aviam, imò & novercam & vitricum, quamvis in hoc dissentiat *Arsd.*, nisi exprimatur: attamen non intelligitur pater & mater uxoris: putatque *Arsdek.* non requiri læsionem gravem sed satis esse si sit mortaliter peccaminosa. Per *fortilegia* intelligit *Laym.* exercitium magiæ: *Tann.* divinationem: *Arsd.* si quis per sortes aliquid futurum vel occultum exploret. Per *manifestum perjurium* putat *Gob.* intelligi perjurium, quod fit in iudicio, vel falsum testimonium in eo datum. Si reservetur peccatum ex cōsuetudine v. g. blasphemia non est reservatum, si fiat in ebrietate vel inadvertenter ex consuetudine etiam mortaliter culpabili: nec si semel aut bis fiat post ultimam cōfessionem advertenter ex consuetudine retractata: si tamen fiat v. g. quinques ab ultima confessione, *Homob. & Aversa* q. 17. s. 2. putant incurri reservationem: Quando plures proferuntur uno imperu, computantur pro una, *Diana* p. 10. r. 14. R. 69. Blasphemia, ut sit publica, debet esse prolata saltem coram sex, qui non sint de familia, *Vidal. Diana* R. 68. Plura videri possunt apud *Chapeav.* totâ p. 2.

§. 2. Quando reservatio fertur simpliciter in facientes crimen, communiter eam non contrahunt mandantes, consulentes, faventes, auxilium ferentes, nisi id exprimatur, *Nav. Viva* De Jubil q. 11. a. 1. *Chapeav.* p. 1. c. 6. q. 4. Postea tamen p. 2. c. 3. q. 2. n. 9. dicit illum, qui mandat, consulit aut fert auxilium homicidæ, etiam incurere reservationem, quia statutum, quo maleficio punitur, secundum *Bartolum* ligat
 Tom. VI. Ooo etiam

etiam mandantes, sed hoc negari potest, qui
absolutè verum manet, quòd, si jura non ex
primant, per facientes non intelligantur man
dantes &c. *Dicast.* De censur. d. 2. n. 126. Adde
ex *Navarro Chapeav.* p. 1. c. 6. q. 7. si feratur etiam
in dantes consilium, auxilium, favorem, debet
intelligi de iis, qui efficaciter hoc faciunt, hoc
est ita, ut sine illo concursu consilii, auxilii, fa
voris, crimen commissum non fuisset. Si ta
men æquè primò & principaliter feratur in
dantes consilium, auxilium, favorem, hi incur
runt, etiam si effectus non sit secutus, quia pro
hibitio sub reservatione tum tendit in mali
tiam consilii, auxilii vel favoris.

1648. §. 3. Si dicatur ferri contra eos, qui præsumunt aliquid facere, non cadit in illos, qui metu vel alio affectu, præter superbiam & contemptum, faciunt: Si autem addatur in eos, qui scientes hoc vel illud, non incurrunt illi, qui fecerunt tale quid ignorantes, *Chapeav.*

1649. Q. 236. Quando nam peccatum internum dicitur prodire in actum externum. R. §. 1. Ut hoc fiat secundùm dicta n. 1613. debet ante omnia supponi peccatum quod dicitur reservari, ibi internè adesse. Ut autem dicatur prodire in actum externum, non sufficit quomodocumque manifestari externè, sed requiritur, ut illa manifestatio censeatur in ratione peccati externi esse mortalis, *Sanch.* in Decal. l. 2. c. 8. *Dicast.* d. 11. n. 74. *Lugo* d. 20. n. 15. unde si quis ex gravi odio interno leviter percutiat Clericum, non incurrit reservationem: Item si volens melius edoceri dicat se hætenus non credidisse Deum esse Trinum, aut se ex ignorantia hætenus esse in hoc hæreticum & fortissis fore etiam pro futuro,

futuro, non censetur externè manifestare hæresin, cum hoc ipso significet se non habere pertinaciam, *Sanch. Dicast.* à n. 79. si tamen ita loquens re ipsa paulò modestiùs vellet proferre hoc, quod interiùs judicat, aut ita loqueretur non magis affectus ad fidem quàm ad errorem suum, esset hæresis externa, *Lugo De fide d.* 14. n. 24.

§. 2. Si quis in somno vel ebrietate manifestet hæresin suam, non ideo hæresis censetur prodidisse in actum externum, quia locutio tum facta non est actus humanus, nec sufficiens signum veri animi hæretici, cum plurima etiam falsa inaniter effutiantur à tali homine, *Sanch. Dicast.* à n. 83. 1650.

§. 3. Qui externè significat se dubitare de aliquo articulo fidei, secundùm *Sanch. n.* 13. externè manifestat hæresin internam, secundùm *Dicast.* à n. 53. non manifestat: sed facile conciliantur, dicendo, si affirmativè dubitet, id est, si internè judicet articulum fidei esse dubium, & hoc iudicium internum sufficienter manifestet, fore externam hæresin: si autem tantùm negativè dubitet, id est, si suspendat omne iudicium, non fore hæresin internam, adeoque nec externam, quamvis manifestet suum dubium: Et in re consentit *Viva q.* 11. a. 1. n. 8. 1651.

§. 4. Rectè notant *Sanch.* & alii apud *Dicast.* à n. 60. posse esse circumstantias, ut comedere carnes die vetito, non genuflectere ante Venerabile, aut facere id, quod faciunt alii, quia hæretici sunt, sit sufficiens externa manifestatio hæreseos internæ. Qui tamen internè hæreticus est, & alterius hæresin cum sua communem legit in libro vel describit tanquam alienam, 1652.

non ideo est externè hæreticus, quia per hoc non manifestat suam hæresim, *Az.* & alii cum *Dicast. n. 82.*

1653. §. 5. Ut actus internus, quo quis intendit fornicationem, censeatur prodire in actum externum, non sufficit, quod ex affectu interno mortaliter turpi scribat litteras ad aliquam, sine fine inducendi ad lapsum, si litteræ de se non significant illam intentionem mortaliter malam, *Sanch.* & alii cum *Dicast. n. 45.* Et universaliter, non sufficit, si signa externa sint de se in differentia, quæ non satis manifestent peccatum internum, nisi per circumstantias sufficienter ad hoc determinarentur, *Vasq. Az. Sanch. Dicast. n. 46. & 86.* Hinc si quis per cifras sibi soli cognitæ manifestaret suum peccatum internum, non ideo censeretur peccatum humano modo externè manifestatum, nisi antea alicui communicasset significationem ejusmodi cifrarum, *Dicast. à n. 47.* addens tamen n. 52. inter amicos fuisset conventum, ut gestatio rubri lemnisci esset signum invitandi ad turpem actum, gestando talem lemniscum sufficienter manifestari externè actum internum, nisi ex aliis circumstantiis sciri possit, non ad eum præcisè finem assumptum esse rubrum illum lemniscum.

1654. §. 6. Putat *Dicast. n. 87.* si quis per equitationem intendat & causet in se pollutionem, non ideo luxuriam internam manifestatam externè, quia equitatio est medium de se indifferens & non malum, sed oppositum omnino tenendum est, uti dicitur n. 1670.

1655. §. 7. Si pollutio ipsa in se directè sit reservata, & ex luxuria interna plenè libera, sequatur planè

planè inadvertenter, secundùm *Suar.* De Juram. l. 3. c. 3. n. 6. *Sanct.* in Decal. l. 1. c. 16. n. 47. *Dicast.* de Juram. d. 2. n. 185. non ideo incurritur reservatio, quia tales actus externi non censentur in se reservari, nisi quando in se sunt peccata, saltem denominativè, quando autem sequuntur planè inadvertenter, non sunt in se peccata, nequidem denominativè, sed tantùm sunt effectus peccati, uti dictum est l. 5. à n. 23. ergo. E contrà si reservata sit omnis luxuria interna, quando prodit in actum externum, si hæc luxuria interna prodeat in actum externum per pollutionem etiam inadvertenter secretam, videtur incurri reservatio, quia talis luxuria prodit externè per actum, qui hic & nunc est proprius & connaturalis ejus effectus, omnis autem causa censetur manifestari per talem suum effectum sibi coexistentem. Unde si ex luxuria interna priùs habita, postea v. g. in somno oriatur talis pollutio, non videtur incurri reservatio, quia talis pollutio, quamvis re ipsa sequatur ex peccato interno antea habito, tamen censetur per accidens sequi, aut saltem non esse sufficiens ejus manifestatio, cum ordinariè possit & sæpe soleat oriri etiam ex alia causa naturali. An autem delectatio morosa circa objectum turpe, si ad hanc sequatur commotio venerea, censeatur hoc ipso prodire in actum externum, dicitur n. 1672.

Q. 237. Quando nam peccatum dicatur publicum, notorium, deductum ad forum contentiosum. *Rz.* 1656.
 §. 1. Tum censetur publicum, si in communitate vel vicinia, vel etiam in domo constante saltem decem personis, notum sit plerisque, uti pluribus explicatum est l. 3. p. 2. n. 1219. & l. 4. n.

786. Putat autem *Andreas à Matre Dei Carme-
lita Salmantic. De Privil. Regul. c. 4. pu. 1. n. 20.*
publicum distingui à notorio, & hoc dici noto-
rium, quod coram majore parte communicati
factum est: E contrà si ad notitiam communi-
tatis alio modo pervenerit, dici tantùm publi-
caturum seu factum publicum, famosum, mani-
festum, sed non ideo esse notorium: hæc tamen
distinctio vix servit pro praxi in hac materia
nam delictum, five sit illo sensu notorium five
tantùm publicum, censetur simpliciter non esse
occultum.

1657. §. 2. Ut delictum sit publicum, requiritur
ut non tantùm actus, qui est delictum, sit publi-
cus, sed etiam, ut publicum sit, quòd talis actus
fit delictum, sic enim fieri potest, ut excommu-
nicatus publicè ministret Sacramenta, qui
non scitur esse excòmunicatus, quamvis actus
ipsum sit publicus, delictum non est publicum.
Nav. Sayr. Sanch. Barb. Sa. Loth Tr. 1. q. 1. a. 3.

1658. §. 3. Si delictum sit publicum in uno loco
sed in alio loco, in quo petitur absolutio, fit ad-
huc occultum, nec detur periculum proxi-
mum, quòd in illo publicetur, *Avila & alii cum
Sanch. in Decal. L. 2. c. 11. n. 20.* dicunt hìc cen-
seri occultum, prout opponitur publico, qui
revera hìc non scitur: Contradicunt tamen
probabiliter *Suar. Castrop. Loth. supra*, quia quòd
uno loco est publicum, simpliciter est publi-
cum, nec potest dici absolutè non publicum, er-
go nec potest dici simpliciter occultum.

1659. §. 4. Si reus sit accusatus & citatus à Judice,
Ricc. Henriq. Avila, Sanch. dicunt delictum ejus
hoc ipso esse deductum ad forum contentio-
sum, quia citatio est primus actus judicii, §. finalis
Instit.

Instit. De pœnâ temere litigantium. Sed probabiliter contradicunt *Lancell. Barb. Loth*, qui requirunt litis contestationem, saltem per executionem citationis, aut per comparitionem Rei coram iudice, uti in simili dictum est L. 4. n. 529.

§. 5. Si Titius & Cajus simul idem delictum commiserint, & solus Titius sit ita citatus ad Judicem, delictum Caji non ideo dicetur deductum ad forum contentiosum, *Nav. Castrop. Sanch. n. 21. Loth supra.* 1660.

§. 6. Si reus sit in foro contentioso absolutus, delictum ejus non ampliùs per hoc censetur publicum, *Suar. Sanch. Barb. Loth.* Idem est, si accusator per annum taceat, quia talis taciturnitas arguit defectum probationis & æquivalet absolutioni, *Barb. Loth.* Quod verum esse dicunt *Sanch & Loth* contra *Suar.* quamvis antecesserit semiplena probatio, quia quando hæc non fit plena, reus manet in possessione innocentie. Si autem delictum fuerit in iudicio probatum & punitum, adhuc dicunt *Henriq. Sanch. Avil. Regin.* definere esse publicum, quia cum jam satisfactum sit authoritati Judicis, videtur cessare publicitas istius fori: sed in hoc probabilius contradicunt *Mascard. Tiraq. Menoch. Suar. Bonac. Castrop. Loth supra*, quia licet iudici satisfactum sit, tamen cum delictum sit juridicè & justè publicatum, est & manet simpliciter publicum jure. 1661.

Q. 238. Quid addendum sit circa casus reservatos apud Regulares. R. seqq. §. 1. Undecim casus Clementinos, quos solos propria auctoritate reservare sibi possunt Superiores regulares, refert *Busenb. n. 1600.*, circa quos addam aliqua à n. 1669. ubi explicabo, quid intelligatur per

apostasiam à religione , per lapsum carnis &c.
 Quamvis autem *Suar. Fill. t. 7. n. 276. Busenb. de*
 præ & alii dicant Superiorem adhuc posse se
 excommunicatione sibi reservata prohibere
 alium casum , qui non est inter Clementinos
 quia tum non reservatur culpa sed censura tan-
 tum : tamen *Sanch. Sylv. & alii multi cum A-*
versa q. 17. s. 2. probabilius contradicunt, qui
 sic agitur contra mentem *Clementis*, cum enim
 absolutio à culpa debeat præmitti absolutio
 à censura, nullo modo consuletur infirmitas
 subditorum & ita à *S. Congreg.* decisum esse
 refert *Lugo De pœn. d. 20. n. 47.*

1663. §. 2. Regularis exemptus non potest sine
 speciali facultate Sedis Apostolicæ absolvi
 casibus Ordini reservatis, nisi à Superiore vel de
 consensu Superioris talis Ordinis, *Suar. De Re-*
lig. tom. 4. tr. 10. l. 3. c. 4. n. 21. Hinc licet Nuncios
 Apostolicis detur specialis facultas absolvendi
 ab omnibus casibus reservatis, etiam per Bul-
 lam cœnæ, tamen id intelligitur de casibus, in
 quantum Sedi Apostolicæ reservatis, nam *Privileg.*
V. uti habetur in compendio Privil. v. Apostasia §.
1. concedit, quod apostata à Societate JESU
 absolvi nequeat, nisi à Romano Pontifice vel
 Superiore Societatis : & alii Ordines exempti
 habent simile privilegium, aut hoc ipsum par-
 ticipant : hinc scio recentissimè duos Nuncios
 Apostolicos debuisse petere & obtinuisse Romæ
 specialem facultatem absolvendi *Religiosos cujus-*
cunque Ordinis, etiam à censuris & casibus Superio-
ribus suis reservatis, in casibus tamen occultis. Si Epi-
 scopus, & non Superior religiosus, habeat pote-
 statem absolvendi à reservatis Papæ, probabi-
 liter poterit exemptus absolvi ab Episcopo,
 quia

quia non debet esse deterioris conditionis quàm alius, & rationabiliter interpretatur esse exemptum tantùm in his, in quibus subditur jurisdictioni Prælatorum suorum, *Suar.* tr. 8. l. 2.

c. 23. n. 3.

§. 3. Communis sententia habet ex cap. fin. 1664.

De pœn. & remiss. Superiorem regularem ordinariè posse in hac materiâ circa se, quod potest circa alios, adeoque posse sibi eligere Confessarium, à quo absolvetur à reservatis. *Dixi* ordinariè, propter dicenda n. 1680. 1682.

§. 4. Certum est contra *Fagund.* Superiorem regularem non prohiberi audire confessiones subditorum, etiam non habentium casus reservatos, nam *Clemens* postquam dixit non obligari subditos ad confitendum Superiori, addit, *Nisi quando peccatum aliquod reservatum admiserint. aut ipsimet subditi sponte aut proprio motu id ab eis petierint, Dicast.* De pœn. d. 11. n. 115.

Et quidem pro Societate JESU declaravit idem *Clemens* non prohiberi Superiores, si sint Magistri Novitiorum, uti habetur in *Ordinationibus Generalium* c. 5. An autem Novitius incurrat reservationem casuum Ordinis, in quo est, dixi L. 4. n. 64. & partem affirmativam merito probabilem dicunt *Suar.* & alii cum *Dicast.* n. 123. Potestque videri etiam *Aversa* q. 17. s. 1., qui negativam partem tenet, vel potius distinguit, dicens absolvi non posse à Confessario deputato à solo Ordine, attamen absolvi posse à Confessario per Episcopum approbato. *Clavdus Generalis* anno 1614. prohibuit doceri, quod nostri Novitii non incurrant.

§. 5. Recte docet *Lugo* d. 20. n. 236. in dubio 1666.

an expediat, vel Superiori licitum sit concedere

Ooo § subdi-

subdito facultatem confitendi alteri, potius inclinandum esse in mitiorem partem pro subdito: additque hæc verba S. Thomæ: *Prælati qui sunt nimis solliciti, ut conscientiam subditorum per confessionem sciant, multis laqueum damnationis injiciunt, & per consequens sibi ipsis.*

1667. Q. 239. Quid notandum sit circa casus in Societate *7 E S U* reservados. R. seqq. §. 1. Post Decretum Clementis VIII. nequidem Generalis potest reservare aliquod peccatum autoritate sua nisi suppositâ discussione & consensu Congregationis. *Lugo, Dicast. d. 11. n. 120.* Quamvis autem Congregatio provincialis reservare non possit, cum careat jurisdictione, tamen id possunt Superiores suppositâ discussione & consensu Congregationis provincialis, *Dicast. à n. 112. & 119.* Etiam adhuc licebit Superioribus determinare pœnitentias graves quibusdam peccatis, etiam non reservatis, à Confessariis imponendas, quæ subditos ab hujusmodi perpetrando cohibere possint, *Ordinationes Generalium c. 5. n. 7.*

1668. §. 2. Præter 11. casus Clementinos in Societate reservados, quos n. 1600. refert *Busenb.* reservantur specialiter in Societate, 1. Perjurium & falsum testimonium in judicio vel extra. 2. Furtum & usurpatio alicujus seu appropriatio rei contra votum paupertatis in ea quantitate, quæ efficiat peccatum mortale. 3. Lapsus carnis voluntarius, & quidquid est contra votum castitatis, quod in actum externum producat. 4. Inobedientia expressa, quâ quis asserit nolle se parere. 5. Seditio in Superiorem & divisio à capite, in grave nocumentum Societatis. 6. Detractio famæ bonæque existimationis

nis aliorum, & discordiarum seminatio inter fratres. 7. Impedimentum excludens è Societate reticuisse in examine, vel in illo mentitum esse, unde grave damnum oriri possit. 8. Acceptio seu missio litterarum absque licentia expressa, quæ scilicet acceptio vel missio contineat rationem peccati mortalis. 9. Transgressio votorum simplicium, quæ professi emittunt post professionem. 10. Censuræ seu peccata, quæ in nostris Constitutionibus, Bullis vel Decretis annexam habent excommunicationem. Hæc omnia, cum manifestè erunt mortalia & in actum exteriorem prodierint, reservantur superiori domus vel Collegii, & ab alio, nisi de expressa ipsius licentia, absolvi non possunt. Ita verbotenus in *Ordinationibus Generalium* c. 5. ubi c. 6. datur instructio, quomodo Superiores se habere debeant, si pro casu reservato absolvendo petatur ab eis facultas.

§. 3. Per apostasiam à Religione inter Clementinos reservatam intelligitur, 1. propriissimè, si quis deliberato animo, relinquendo in perpetuū vitam religiosam, fugiat, & dimittat habitum. 2. Si discedat à Religione animo nunquam redeundi ad illam, etsi habitum retineat. 3. Si dimittat habitum, etsi tantum ad tempus manere velit extra Religionem; sicuti à fide apostata dicitur, etsi habeat animum redeundi aliquando ad fidem. 4. Qui post vota simplicia in Societate JESU edita ab hac recedit, est apostata, uti declaravit *Paulus III.* Bullâ *Licet debitum* & *Pius V.* Bullâ *Æquum reputamus*. Hinc *Bannez* 2. 2. q. 12. a. 1. dicens recedere à Religione, in quâ emittitur votum simplex tantum, non esse apostasiam, corrigendus est.

5. Apostata est, qui è causis non veris, fraude ac
 dimissionem obtinuit, aut ex causis quidem veris
 justis gravibusque delictis sed eâ intentione per
 tratis, quò facilius dimissionē extorqueret, uti dec
 ravit Congregatio VII. Dec. 22. n. 4. Attamen
 non esse apostatam, qui propriâ Religione de
 fertâ transit absque legitima licentia ad laxi
 rem, tenent *Cajet. Arrag. Nav. Sa, Valent. La*
Sanch. in Decal. L. 6. c. 8. n. 8. quia simplicit
 non recedit à Statu religioso: Contradicit
 men probabiliter *Suar. De Relig. Tom. 4. tr. 1.*
L. 3. c. 12. n. 16. quia invalidè assumit laxiorem
 ergo re ipsa deserit omnem Religionem.

1670. §. 4. Per lapsum carnis voluntarium opere
 consummatum, qui est inter Clementinos, in
 telligitur, non sola copula carnalis sed etiam
 pollutio, *Suar. Sylv. p. 1. v. Casus reserv. cal.*
Gob. Tr. 7. n. 677. meritò dicens esse certum
 Putat quidem *Diana p. 11. Tr. 2. R. 61.* lapsum
 carnis non censerì consummari per distillatio
 nem, sed etiam in hoc contradicit *Gob. n. 681.*
 quia est vera effusio seminis, quamvis nondum
 ita perfecti. Quòd si pollutio proveniat ex sol
 delectatione interna absque omni actu aut me
 dio externo, *Sporer in Tyr. Sacram. p. 4. n. 329.*
332. Coriol. & Kiene apud Dian. p. 4. Tr. 4. R.
61. putarunt per *Clementem* non reservari, quia
 ut dicatur lapsus opere consummatus, videtur
 requiri, ut procuretur per medium externum,
 v. g. per tactum aut saltem per externum sensi
 bilem conatum, sed absolutè tenendum est op
 positum, quia quoties peccatum pervenit ad
 pollutionem, actus externus censetur in sua spe
 cie consummatus, *S. Tho. 2. 2. q. 154. a. 11. Suar.*
suprà L. 2. c. 18. Sylv. suprà Dian. p. 3. Tr. 2. R.

118. Gob. n. 678. Si quis tamen vovisset cavere etiam causas per accidens pollutionis, & v. g. equitando eam sibi causaret, peccaret quidem mortaliter per illam pollutionem, attamen non videtur incurrere reservationem, quia, nisi aliud aliunde constet, mens reservantis censetur tendere in pollutionem secundum communem statum illicitam & non ratione privatæ obligationis, quâ quis eam sibi interdixit etiam tunc secururam ex causis per accidens alioqui de se licitis, *Gormaz De act. hum. n. 178.*

§. 5. Per *Clementem* non reservantur impudici aspectus, tactus, locutio, lectio, quamvis de se sint mortalia externa, quia non censentur lapsus carnis opere consummatus, *Suar. Coriol. Dian. supra contra Turv.* Attamen ista omnia reservantur in Societate, quando tales actus habent malitiam externam de se mortalem, id est, quæ censeretur mortaliter mala in homine soluto, secundum dicta n. 1649. essetque index internæ voluntatis mortaliter malæ, *Henriq. Gran. Dian. p. 4. tr. 4. R. 163. ac rescripsit Mutius Generalis 9. April. 1644.* Aliud est, si fieret v. g. tactus manûs muliebris aut aspectus vultûs illius, qui de se indifferens est accipi in bonam vel malam partem, quamvis procederet à voluntate interna mortaliter mala, nam non ideo esset casus reservatus in Societate, *Suar. Coriol. & rescripsit Claudius Generalis 9. Nov. 1608.* Rectè tamen notat *Castrop. supra*, si tali etiam levi tactu vel aspectu velles foemina de hoc satis consciæ indicare tuum actum internum mortaliter malum, fore reservatum. Addit *Præpositus* etiam fore, si quis inhonestè aspiceret foeminam vicinam, ita ut hoc notaretur cum scandalo. §. 6.

1671.

§. 6.

1672. §. 6. Si ad delectationem morosam, vel desiderium turpe, sequatur commotio spirituum & partium genitalium, aliqui putant hoc ipso esse casum reservatum in Societate quia est mortale, quod prodit in actum externum graviter oppositum castitati, & Societas reservat, quidquid est contra votum castitatis, quod in actum externum prodit. Alii negarunt, tamen quia aliàs debuissent in Societate reservari omnes delectationes internæ, cum naturaliter habeant semper adjunctas tales commotiones tum etiam quia hoc non reservatur, quod non teneor in confessione aperire, sed secundum dicta n. 128. non est opus hoc addere in confessione. Alii distinxerunt, putantes esse reservatum, si externa illa commotio sit in se volita vel in eam subortam positivè consentiat voluntas, hic enim videtur habere locum ratione primæ sententiæ: negarunt autem, si non sit in se volita, neque in eam positivè consentiat voluntas. Interrogatus à me de hoc casu aliqui Revisor Romanus, respondit 25. Febr. 1707. his verbis. *Quod spectat casum propositum, supra eo consului, quos hic nôram doctissimos & harum rerum peritissimos, una omnium sententia, cui meam adjungo, hæc fuit, non esse reservatum. Quod intelligitur, etiam si talis commotio esset in se volita. Judicarunt tamen omnes tactum venereum aut distillationem sequentem ex delectatione interna esse reservatam. An autem incurrat reservationem, qui sine propria delectatione interna concurrat proximè, v. g. per tactum, ad pollutionem alienam, colligi debet ex dictis L. 4. n. 155. ubi defendi sententiam affirmativam.*

§. 7. Reservatur testimonium falsum, quo 1673.
 proximus graviter læditur, quamvis non sit juratum. Item gravis violatio paupertatis: quæ quandonam fiat, & speciatim in Societate, dixi L. 4. à n. 104. 136. Item seminatio discordiarum, etiam inter externos, secundum illud Proverb. 6. v. 19. *Qui seminat inter fratres discordias, quod dicitur detestari Spiritus S., ubi per fratres intelliguntur omnes, qui juncti esse debent vinculo charitatis. Per reticentiam autem impedimenti excludentis à societate, intelligitur impedimenti essentialis: attamen reticentia impedimenti secundarii etiam reservatur per secundam partem illius septimi casus, quia circa hoc committitur mendacium, quod potest esse graviter perniciosum. Ita quoad omnia Castrop supra. Nec obstat, quod ingressurus, ante admissionem non esset subditus Societati, nam est reservatio improprie dicta, per hoc, quod omnibus Confessariis nostris tollatur potestas absolvendi à tali peccato, Lugo in Resp. mor. L. 4. dub. 16. n. 11.*

§. 8. Quod quartum casum attinet, putat 1674.
 Castrop. supra, omnem inobedientiam formalem esse mortalem, nec in illa dari parvitatem materiz, quod verum est, si adfit contemptus formalis authoritatis in Superiore, uti explicatum est L. 5. à n. 242. hinc si dicas, etiam quando materia est levis, te nolle obedire, & non declares te solum nolle in hac materia, in aliis vero paratum esse obedire, sine dubio absolute contemnis Superiorem & incurris reservationem, uti rectè Lugo De pœn. d. 20. à n. 28. estque perinde, quibus verbis utaris, dummodo in his circumstantiis sufficienter significant vo-
 lun-

luntatem non parendi, tum enim importabatur eundem contemptum Superioris vel obedientiæ. Quòd si internuncio indicanti voluntate Superioris dicas, *nolo parere*, ordinariè etiam incurretur reservatio, quia sicuti Superior prebet per internuncium, sic ei respondetur in internuncio, *Lugo supra*, & in Resp. dub. 2. Præterea in Congregatione VII. Decreto 44. habetur, *Cum propositum fuisset, standumne esset ordinationi P. N. Claudii dicentis reservatum casum esse, si quis Fratrum diceret Ministro aliquid jubentis licet non præcepto, nolo facere, censuit Congregatio huic ordinationi vel declarationi standum esse: relinquitur tamen loci hujus explicatione prudentiæ Patris Nestri Less & Castrop. putant non esse mortale nolle obedire Superiori, quia indoctus est & imprudens, vel tibi offensus, dum modo ea in obedientia nec Superiori nec aliis declaretur, aliter esset gravis cõtemptus & injuria contra ipsum. Si autem Frater dicat, *non obediam*, non incidit in reservationem, quia tantùm casus dicentis *nolo obedire*, intelligitur expressè reservatum. *Mutius 1617. 20. Martii.**

1675. §. 9. Quoad acceptionem vel missionem litterarum continentium rationem peccati mortalis, putat *Castrop.* incurri reservationem, etiam si Superior consenserit, quia illa licentia Superioris est irrita, cùm licentia respicere debeat tantùm licita & honesta: sed oppositum videtur probabilius, nam verba restringuntur ad conditionem si fiat *absque licentia expressa*. Quòd si quis litteras tales miserit, sed casu non pervenerint ad eum, cui missæ sunt, putant aliqui non incurri reservationem, quia quando effectus, quem legislator principaliter volebat ca-

veri,

veri, secutus non est, præsumitur noluisse incurri poenam, videtur autem principaliter intendi, ne alter recipiat tales litteras, quia per hoc, quod præcisè mittantur, non incurritur principale nocumentum. Quod confirmant à pari, nam *Nav. Côn. Hurt. Dicast. De censur. D. 2. n. 129. Diana in Comp. v. Censura n. 6. do-* cent, quamvis *Greg. XIII. prohibuerit sub ex-* communicatione latæ sententiæ, ne Religiosi cujusdam Ordinis scribant ad Moniales ejusdem Ordinis, tamen si quis scribat, & epistola non perveniat ad Monialem, non incurri excommunicationem: ita illi: Sed contrà est, quòd in *Ordinatione pro studiis superioribus* prohibeamur docere hanc 21. prop. inter Theologicas: *Nonnulla peccata, quæ reservantur in Societate, ut machinatio in superiores, seminatio discordiarum & similia, licet attingant gravitatem peccati mortalis, non sunt reservata, nisi sequatur effectus.* Ratio potest esse, quia quando Reservantes non addunt, effectu secuto, censentur reservare culpam, propter malitiam de se aptam causare talem effectum, quæ tota posita est, etiamsi per accidens non sequatur effectus.

§. 10. Vota simplicia Professorum, quorum violatio est reservata, sunt. 1. Non relaxandi paupertatem. 2. Prælaturam vel dignitatem non ambiendi intra Societatem. 3. Nec extra Societatem. 4. Deferendi utrosque ambientes, etiam non professos. 5. Si quis promoveatur extra Societatem, audiendi consilia & exequendi, si judicaverit meliora. Referuntur pluribus in *Epitome Instituti* p. 3. c. 3. l. 4. Et de voto non ambiendi, videri possunt, quæ dixi l. 4. à n. 162. Excommunicationes in Societate

Tom. VI.

P p p

refer.

1697.

reservatæ enumerantur in Instituto Pragæ in
presso volum. 1. pag. 663. & seqq. Easdem pa-
cis refert *Castrop.* suprâ n. 11. Et præcipuè con-
cernunt electionem Generalis, profugientes
Societate, impugnantes Institutum, utentes
externorum ad dimissionem alicujus: quos
omnes casus fusè explicat *Castrop* tr. 16. d. 5.

1678. §. 11 Quod attinet ad absolutionem ab
reservatis, imprimis certum est quærendam
esse aliquam directam ab illis absolutionem
quæ dari potest à solo Superiore vel de ejus
licentia; hinc in *Ordinatione pro studiis Superioribus*
prohibemur docere hanc 23. prop. in
Theologicas: *Is, qui à reservato peccato pro
cognito ex necessitate aliqua indirectè est absolutus,
non tenetur deinceps se Superiori sistere, nec per se
per alium, sed manet simpliciter absolutus, & sine
alio onere quærendi directè à reservato absolutionem*

1679. Deinde *Ordinationes Generalium* c. 6. sic habent
De iter agentibus quando ad aliquem Socie-
tatis locum divertunt, aliter judicandum est, qui-
nempe potest à reservatis ordinarius loci illi-
us Confessor absolvere, aut si is haberi non
possit, quilibet alius Societatis Sacerdos appro-
batus, aut si is quoque desit, etiam externus.
In omnibus tamen his casibus cum onere
obligatione, ut se sistant postmodum Superio-
ri suo, ad quem ituri vel redituri sunt, eique aut
alteri de ejus licentia confiteantur. Si verò ac-
cidat, ut aliquis tanquam hospes sit in aliquo
Collegio, diu tamen ibi moraturus (puta spatio
unius aut alterius circiter mensis) si is eo tem-
pore in casum aliquem reservatum incidere
poterit ac debet absolvi à Superiore illius
loci, in quo est, vel de illius licentia, tanquam

si proprius esset ejus subditus, sine obligatione
sistendi se Superiori ejus loci, ad quem propriè
pertinet.

Superiores locales possunt absolvi per 1680.

quemcunque ex ordinariis suæ domûs Con-
fessariis. Quòd si alium ex suis subditis malint,
is absolvet cum onere præsentandi se Provin-
ciali. Provinciales autem absolvi possunt à suo
socio, à Superioribus localibus seu eorum ad id
delegatis, à Confessariis ordinariis domûs:
quo jure etiam gaudent ipsius Socii. In Resi-
dentis missionibusque fixis, in quibus è nostris
pauci morantur, jus idem illarum Superiori-
bus conceditur, quod Rectores habent quoad
facultatem absolvendi per se seu delegandi, in-
tegrâ tamen illis concessione manente Con-
greg. VIII. Decr. 25. pro parvis domibus, quâ
Confessarius potest absolvere pœnitentem à
reservatis, cum onere se præsentandi Provin-
vinciali, si brevî sit in ejus domum discessurus.
Præterea si Superior ex urbe abierit, vice. Præ-
positus aut vice. Rector ab eo dictus habeat fa-
cultatem absolvendi à reservatis, qualem &
ipse Superior. Quòd si nullum suo loco substi-
tuerit, etiamsi per unam seu integram diem fu-
turus sit absens, nec consuli possit, is, qui Mini-
ster est & domui tunc præest, facultatem habet
tum absolvendi tum delegandi hanc pote-
statem.

Ad extremum, ut omnes eximantur serupu- 1681.

li, & majori cum fiducia ac libertate proceda-
tur, cum Confessarius bonâ fide dubitat, an
mortale sit, quod proponitur ab eo, etiamsi ex
genere suo reservatum sit, potest absolvere, li-
cèt hujusmodi dubitatio ex ignorantia proce-

dat: Sed neque postea, si animadvertentur man-
festè fuisse mortale, repetenda erit confessio
bona siquidem & vera fuit absolutio, Hucusque
Ordinationes dictæ.

1682. §. 12. Ex dictis n. 1680. infert *Dicast.*
pœnit. d. 11. n. 288. quamvis Provinciales
Superiores locales in Societate, non possint
designare quoscunque Confessarios pro ab-
solutioe à suis reservatis, attamen posse designare
re alios etiam non Societatis Sacerdotes,
subditos suos absolvant à reservatis, quia
potestas non invenitur ullibi esse restricta, ni-
ximè cum possit etiam extra Sacramenta
tolli reservatio.

1683. §. 13. Ex dictis n. 1668. 1681. sequitur
Societate non reservari peccata dubiè mor-
talia: Hinc casus murmurationis dubius, qui
declaratione *Claudii Generalis* erat reservatus
nunc cessavit, *Tamb. De cas. Reserv. c. 7. §.*
num. 61.

1684. Q. 240. *Quid præterea notandum sit circa
reservationem & absolutionem à reservatis. R. seq.*
§. 1. Potestas ordinaria absolvendi à reser-
vatis est favorabilis & latè interpretanda, quod
datur ob commune bonum: & idem est de
legata, quando datur non expressis personis
absolvendis; si autem detur his expressis,
strictè interpretanda, quia non censetur
nisi pro bono privati, *Castrop. tr. 3. d. 4. p. 1. n. 1.*
Et consequenter si potestas absolvendi à reser-
vatis detur Confessario in gratiam Confessarii
est largè interpretanda: si in gratiam pœnitenti-
tis, strictè, *Sanch. De Matr. l. 8. d. 2. n. 6. Tamb. De
Sacram. l. 1. c. 9. §. 1. n. 13.* Reservatio est strictè
interpretationis, cum enim videatur habere
adju

adjunctam rationem pœnæ, est odiosa, *Suar. Henriq. Sanch. in Decal. l. 1. c. 10. n. 74. Chapeav. p. 1. c. 6. Herings d. 6. n. 7. contra Bonæspei: Et etiam ideo n. 1604. dixi in dubio, an casus sit reservatus, censeri debere non reservatum.*

§. 2. Reservatio etiam sine causa facta à Papa est valida, quia jurisdictio omnium inferiorum ab eo pendet. Si autem ab Episcopo vel aliis fiat sine causa, *Ang. Sot. Vasq. & alii* putant esse invalidam, quia *Trid sess. 14. De pœn. c. 7.* dicit Episcopos reservare posse, non in destructionem sed ædificationem: & idem est de aliis. Sed *Suar. Côn. Bonac. Fill. tr. 7. n. 279. Lugo d. 20. f. 2. Dicast. De pœn. d. 11. n. 13.* probabilius dicunt esse validam, quia licet consulatur, ut semper fit in ædificationem, tamen non negatur potestas tollendi jurisditionem.

§. 3. *Henriq. Rodriq. Castrop. t. 23. p. 18. §. 1. 1686.* putarunt, si Superior sine justa causa neget inferiori potestatem absolvendi à reservato, probabile esse quod inferior eam habeat, sed oppositum tenendum est cum *Bonac. Laym. Aversa q. 17. f. 4*, quamvis enim neget illicitè, non est ratio cur invalidè, nisi inferior ille esset Confessarius ordinarius Regularium, secundum dicta n. 1600. in Resp. 1. n. 5. Quando autem dicitur haberi vel dari facultatem pro illa vice, probabilius est cum *Lugone contra Dicast. à n. 346.* sic intelligi, quod detur, vel pro illis peccatis, pro quibus petitum est, vel pro illo moraliter tempore, prout colligi debet ex circumstantiis. Adduntque *Bordon. & Aversa* hoc non intelligi pro una vice tantum, sed Confessarium Regularem posse eundem pœnitentem toties absolvere, quoties relabetur, si Superior

perior rogatus facultatem neget : sed in hoc
contradicunt *Homob. & A. Tamb.* apud *Dionysium*
p. 3. t. 2. R. 126.

1687. §. 4. Qui habet potestatem delegatam ab
solvendi à reservatis cum facultate eam sub
delegandi, potest alteri subdelegare, à quo et
am ipse absolvatur, si in reservatum incidat, ut
habet communis cum *Aversa* l. 7. contra *Gr.*
Si autem habeat potestatem per seipsum tantum
absolvendi, adhuc putant aliqui eum posse
alio à se subdelegando absolvi, quia non debet
esse deterioris conditionis quàm alii : quod
verum est de Episcopis, secundùm dicta n. 163
propter declarationem Sacræ Congregationis
sed saltem quoad alios *Aversa* §. Quinto. id me-
ritò non admittit, quia dum dicitur, per seipsum
negatur potestas substituendi alium.

1688. §. 5. Si Confessarius, qui commisit reserva-
tum, petat à Superiore facultatem, v. g. his ver-
bis, *Petitur facultas pro aliquo, ut absolvi possit à re-
servato, Diana & alii* cum *Aversa* dicunt vi con-
fessionis posse petentem absolvi, quia Superior
consentit vagè, non determinando Confessa-
rium vel pœnitentem. Quòd si Superior licen-
tiam istam daret determinatè Confessario pe-
tenti, vi illius absolvi non posset. Et quod So-
cietatem *JESU* attinet, *Lugo & Dicast.* n. 351
rectè notant mentem Superiorum non esse, ut
hoc unquam serviat Confessario ita petenti li-
centiam, quia Societas præscribit, ut cui Supe-
rior committit, sit talis, cui meritò committi
possit, ergo cum nulli committat nisi petenti
supponit hunc fore Confessarium & non esse
ipsummet reum.

1689. §. 6. Secundùm dicta n. 1154. ordinarius
peccat

peccat Superior, si absolvat aliquem à solis reservatis & pro non reservatis remittat ad inferiorem, quia vix potest esse rationabilis causa sic dimidiandi confessionem. Habet autem praxis & communis sententia cum *Aversa* l. 5., quòd Superior possit non tantùm quando subditus est in itinere, sed etiam aliàs, delegare inferiori potestatem cum absolvendi à reservato, addito onere, ut reus postea coram se compareat, non obligando directè ad iteratam illius reservati confessionem, nam *S. Th.* & alii cum *Dicast.* d. 11. n. 194. docent contra *Adr. Suar. Ang.* & alios, nequidem Ecclesiam posse independentè à consensu subditi imperare iteratam ejusdem peccati confessionem, sed saltem ideo, ut Superior intelligat de medio ad emendationem præscripto aut provideat contra relapsum. Et hanc obligationem postea comparandi esse sub mortali, docent *Suar. Lugo, Côn.* & alii cum *Dicast.* n. 209. Addit *Aversa* l. 7. §. Octavo si Superior concedat licentiam sub certa conditione, fieri posse, ut hac neglectâ absolutio sit invalida, quod colligi poterit ex præsumpta mente & verbis concedentis: Si tamen Superior taxarit pœnitentiam injungendam aut præceperit præmitti satisfactionem vel saltem cautionem de ea præstanda, si Confessarius ista etiam per malitiam neglexerit, ordinariè validam fore absolutionem.

§. 7. Qui habet potestatem in reservata, absolvere potest ab illis etiam tempore Jubilæi anni Sancti, quia hæc opinio, quamvis non sit certa, tamen est communiter recepta à sapientibus, ergo si coram Deo sit fortè falsa, est error communis cum titulo putativo, nempe ex privilegio

vilegio Papæ & approbatione Ordinarii, ergo si fortè defit jurisdictio, ad Ecclesiam spectat supplere, secundùm dicta l. 6. p. 1. à n. 112. & hoc casu id docent *Lugo* d. 23. à n. 144. *Cardan* in 2. crisi d. 2. n. 155.

1691. §. 8. Quamvis *Palud. Graff.* & alii putent impuberes non incurrere casus reservatos, sicut non incurrunt censuras, tamen rectè contrarium cuncti alii cum *Lugo* d. 20. n. 10. *Aversa* q. 17. C. nisi aliud exprimatur, reservatio enim non est censura nec purè pœna sed magis medicina quâ æquè indigent impuberes.

1692. §. 9. Si quis post obtentam licentiam iterum committat reservatum, si petitio fuit de terminata ad certa reservata jam commissa patet licentiam non extendi ad alia. De cæteris judicandum est secundùm præsumptam mentem & verba concedentis, *Aversa* l. 7. §. Sexta. Hinc si fuerit petitum, ut posset pœnitentem aliquem absolvere à reservatis, facultas extenditur etiam ad posteriora reservata post obtentam facultatem commissa, *Lugo, Tamb.* *Str.* *Dicast.* n. 345. *Gob.* t. 7. n. 710. Quod verum est, quamvis pœnitens ex confidentia illius gratia sæpius peccasset, *Sporer* n. 765. Et universaliter præter citatos n. 1451. docent *Sanch. Regin. Lugo, Bonac. Beja* p. 2. cas. 28. *Dicast.* n. 254. *Aversa* §. Septimò contra *Covarr.* si quis ideo committat reservatum, quia jam est Jubilæum, quia habet privilegium, ut absolvatur, &c. posse nihilominus absolvi, quia tale peccatum nullibi excipitur. Vide dicta ibi n. 1451.

1693. §. 10. Cùm peccata dubia non reserventur, secundùm dicta n. 1604., si propter dubium absolutio fit data à non habente potestatem reservatam

reservatam

reservata, & postea innotescat peccatum fuisse certò reservatum, si reservatum erat propter censuram, *Lugo* d. 20. à n. 20. rectè dicit sublatam esse reservationem, quia censura in casu dubio ordinariè absolutè tollitur: è contrà si reservatum erat ratione sui, videtur remanere obligatio se sistendi Superiori, quia sicuti si in casu necessitatis aut si quis bonâ fide per inadvertentiam fuisset ab inferiore absolutus, reservatio non esset sublata, quia jurisdictio erat suspensa, ita & hîc: quod maximè valet in sententia, quam tenui n. 615., nempe eum, qui confessus est mortale tanquam dubium, si postea resciat fuisse certum, teneri adhuc confiteri tanquam certum. Nihilominus probabiliter contradicunt *Sa, Hurt. Portel, Rasler, Sporer* n. 734 *Gob.* n. 358. *Dicast* n. 99., quia ex voluntate Superiorum, quamdiu peccatum est dubium, relinquitur jurisdictio, ergo si tum detur absolutio, tollitur reservatio. neque postea est causa, cur semel sublata redeat. Et ideo etiam si quis in articulo vel periculo mortis, aut virtute Jubilæi vel Bullæ absolutus sit à reservato, non est obligatio se postea sistendi Superiori, nisi fortè ratione censuræ annexæ, secundùm dicta n. 1623., quia per talem circumstantiam vel privilegium relinquitur jurisdictio, per quam absolutè tollitur reservatio, *Suar. Sanch. Dicast. De censur. d. 3. n. 195. Aversa* q. 17. s. 5.

§. 11. Si quis in diœcesi, in qua reservatur peccatum, quando est publicum, absolvatur à peccato adhuc occulto per Confessarium non habentem potestatem ad reservata, si peccatum postea fiat publicum, est & manet directè absolutum sine obligatione iterum confitendi

aut se sistendi, quia peccatum eo tempore non erat reservatum, nec à Confessario erat sublata jurisdictio: per hoc tamen non eximitur à potestate fori externi, si annexa erat censura aut alia pœna. Similiter si homicidio annexa sit reservatio, & aliquis ante mortem secutam à non habente potestatem in reservata absolvatur à peccato lethalis vulnerationis, quamvis aliqui putent mentem reservatis esse reservare actionem occisivam, cum qua moraliter est conjuncta mors, tamen cum hæc actio morte non secutâ re ipsa non sit homicidium, reservatio non videtur eò extendenda, unde cum sit directè absolutus, non indiget aliâ directâ absolutione ab eo peccato nec tenetur se sistere, *Henr. Fagund. Herinx, Diana p. 8. t. 7. R. 85. Aversa q. 17. s. 2. Dicast. De poen. d. 11. n. 195.* Cum tamen homicidio annexa sit irregularitas, hæc postea incurretur, secundum dicta l. 1. n. 618. Et idem plerique dicunt, si censura esset annexa, de quo in l. 7. quando de excommunicatione. Quod si tale peccatum ante publicationem vel mortem secutam esset remissum per solam contritionem, præbabilius est, quod secutâ publicatione vel morte superveniat reservatio, quia quamvis culpa non amplius existat, quando illi effectus sequuntur, tamen cum peccatum illud adhuc debeat directè absolvi, hæc potestas absolvendi jam sublata est ordinariis Confessariis: Quod magis valet, si ante secutum talem effectum culpa esset retractata per solam attritionem, quidquid in contrarium dicant *Homob. Bordon. Aversa q. 10. s. 2. in fine.*

1695.

§. 12. Si pœnitens expresserit peccatum reservatum in confessione apud illum, qui habuit pote-

potestatem saltem delegatam ad reservata ,
 quamvis absolutio fuerit invalida, v. g. defectu
 doloris , reservationem esse sublatam habet
 communis cum *Lugo* d. 20. n. 113. *Dicast.* d. 11.
 n. 124. *Herincx.* d. 7. n. 26. contra *Arriagam.* E
 contra si reservatum inculpabiliter omisit, præ-
 ter citatos n. 1449. docent *Covarr. Can. Ledesm.*
Nav. Regin. Arr. Less. Tamb. Lugo n. 85. *Herinx*
 n. 30. *Gob. t. 7. n. 377.* sublatam esse reservatio-
 nem. Limitant *Gabr. Ang. Sylv. Rosell Bonac.* si
 absolvens intenderit eam tollere, sed absolutè
 id dicunt *Busenb. & alii* 20. graves Auctores
 cum *Aversa* q. 17. s. 8. & *Viva* q. 11. a. 4. & 6.
 quamvis non intenderit expresse, quia saltem
 implicite ac virtualiter vult facere, quod pot-
 est, atqui potest tollere reservationem peccati
 etiam non cogniti, ergo. Hoc extendit *Lugo* n.
 106. etiam ad confessionem invalidam: alii eti-
 am ad sacrilegam, quia extra confessionem eti-
 am à delegato Confessario tolli potest reserva-
 tio, ex vi potestatis, quam delegavit Superior:
 Sed contradicunt iterum *Arr. & alii. Dicast.* fa-
 tetur has sententias esse valde probabiles, attra-
 men n. 141. cum *Suar. Præpos. & aliis* tenet non
 tolli reservationem, si nulla fiat mentio refer-
 vatorum nec adsit positiva intentio illam tol-
 lendi, quia tum non videtur satisfieri intentio-
 ni reservantis, quæ est, ut reservatum directe
 subjiciatur clavibus, sicque ratione reservatio-
 nis explicatæ medicina conveniens imponatur
 ab illo, qui in reservata habet potestatem. V.
 dicta n. 1452. & 1475.

§. 13. Si pœnitens, nequidem quando con- 1696.
 fitetur, sciat suum peccatum esse reservatum,
Gob. t. 7. n. 360. permittit absolvi, & consentit

Spoc.

Sporer n. 735. datque n. 761. rationem, quia videtur esse sufficiens necessitas, ne poenitens cogatur sine absolutione discedere & bis idem confiteri; imò fortè non redibit. Sed hæc sunt per accidens, unde non video, unde perveniret jurisdictio pro hoc casu: & saltem si excommunicatio reservata sit annexa, certò non poterit absolvi, quia talis prohibetur ante sublatam excommunicationem suscipere Sacramentum Poenitentiae.

1697. §. 14. Obligatus postea comparere coram Superiore, non tenetur ante Missam vel Communionem, sed satis est, si primà commodè occasione, *Less.* in *Auct. v. Absolutio* casu 5. Satisfacit autem, si postea coram delegato vel alio privilegiato compareat per se vel alium, *Stoz* l. 2. n. 74. Quòd si aliquis ob impedimentum non possit per seipsum adire Superiorem, *Card. Valent. Henriq. Az. Sanch. Tamb. Dicast.* n. 270. *Stoz* n. 69. *Sporer* n. 750. *Viva* ad prop. 7. *Alex.* VII. n. 8. dicunt non teneri ad ipsum recurrere per Procuratorem vel litteras, aut ipsum ad se advocando, tum quia est obligatio personalis, & ipse in individuo dicitur teneri adire, tum etiam quia isti alii modi comparendi sunt extraordinarii vel periculosi, ergo ad illos non est extendenda lex odiosa; quæ sententia de non necessario tum recursum ad Papam communis est, secundùm dicta n. 1624., quia Papa tum concedit Episcopis: è contrà probabilius videtur cum *Suar. Bon. Lugo, Zambr. Aversa* q. 17. f. 5. recurrendum esse ad Episcopum vel alium Superiorem per Procuratorem vel per litteras, Episcopi enim & alii Superiores id non concesserunt aliis, & quod quis facit per Procuratores

tores vel per litteras, censetur facere per se-
ipsum; imò hoc est facilius, quàm adire per se-
ipsum, nec est periculum nisi remotum mani-
festationis.

§. 15. Quid facere debeat ille, qui habet re- 1698.
servata, & communicare debet, attamen Con-
fessarium non habet, qui possit absolvere à re-
servatis, habet *Busenb. n. 600. relatus*, potest-
que videri *Aversa q. 17. l. 9. accuratè referens*
sententias & Auctores.

DUBIUM V.

1699.

Quod sit officium & quæ obligatio Confessarii.

Resp. I. Munus Confessarii est absolvere
dispositum, & non alium; item curare re-
titudinem istius iudicii, præsertim quando
cœptum est; & reos juvare, ac monere, cum
prudencia tamen. Ratio primi, ne sit injurius
pœnitenti. Ratio secundi, ne fiat sacrilegus.
Ratio tertii est eadem; & quia debet curare, ut
absolutio sit efficax. *Unde resolves:*

I. Et si interdum utiliter differatur absolu-
tio, etiam ejus, qui potest licitè absolvi, id ta-
men raro, nec ferè nisi de pœnitentis consensu
faciendum, quia potest vergere in grave ejus
periculum vel damnum. *v. Dian p. 1. t. 4. R. 35.*

II. Absolvendus est qui adhæret sententiæ
probabili; quia est dispositus.

III. Moraliter ei constare debet de bona di-
spositione pœnitentis; aliàs absolvendo pec-
cabit mortaliter.

IV. Non licet absolvere, 1. Qui nullam præ-
bet materiam: qualis tamen non est, qui post
abso-